

ရောင်စုံခေတ်ကပုံရိပ်များ

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုတိုများ

မြောင်းမြမောင်ကို -လေးကြိုးရှင် (က)

အခန်း(၁)

ဤလောကသည် အလွန်ဆန်းကြယ်၏ ။ အသက်ရှိနေပါလျက် လူသေဖြစ်နေကြသူ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ရှိပါလျက် ဆင်းရဲနေသူများ ဤလောကတွင် ရှိကြလေသည် ။ ဤစကားသည် ပင်လျှင် ဆန်းကြယ်နေရာ ရှင်းလင်းစရာ လိုပေလိမ့်မည်။

ဥစ္စာပစ္စည်း ရှိပါလျက် ဆင်းရဲသူကား အဘယ်နည်း။ ထိုသူများမှာ သူဌေးလို အခေါ် ခံနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာပါလျက် သူဌေးကဲ့သို့ မစား၊ မဝတ်၊ မလှူ။ ခုံဖိနပ်အစုတ်ကိုစီး၍ ပဲဟင်းသာအာဟာရလုပ်၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ပုစွန်ဆိတ်များ နှင့်သာ အသက်ဆက်နေကြသည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း မစား၊ သူများကိုလည်း ပေးမည်၊ လှူမည်ဆိုသည် မှာ ဝေးပေစွ ဟု ပြောရမည့် သူများ ဤလောက၌ များစွာရှိကြ၏ ။ ဤသို့သဘောရှိကြသူများကား ဥစ္စာရှိသော်လည်း လူဆင်းရဲပေတည်း။

ထိုနည်းအတူ လူရှင်နေပါလျက်မှ လူသေဟု ခေါ်ရမည့်သူများ ဤလောက၌ ရှိနေ ကြပေသည် ။ တစ်ကြိမ်က သူပြောသမျှ ဟုတ်၊ သူလုပ်သမျှ မှန်၊ နောက် ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့ မှန်းသိကြသောအခါ သူသည် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းသို့ မဝင်နိုင်ပဲ အသက်ရှိလျက် လူသေဘဝကို ရောက်ရလေတော့သည် ။

အသက်ရှိလျက် လူသေဖြစ်ကြသောသူများ တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတူကြပြန်ပေ။ ထိုသူ၏ ဘာသာအခြေအနေကွဲကြသလို စိတ်နေသဘောလည်း ပါဝင်လေသည် ။ အဆိုးဆုံးလူသေမှာ မူ ရာဇဝတ်ဘေးဒဏ်နှင့်

ကြိုးပေးခံနေရသော အသက်ရှိလူသေများ ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

လူသတ်မှုတစ်ခုအတွက် ကြိုးဒဏ်ပေးခံနေရသူ လူသေတစ်ဦးသည် ကံကောင်းထောက် မ၍ အယူခံနိုင်သဖြင့် ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သော်လည်း လွတ်ရာ၏ ။ ကွင်းလုံးကျွတ် မဟုတ်က တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ဒဏ် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။ ။ သူ့တွင် မျှော်လင့်စရာ ရှိသေး၏ ။

သို့ရာတွင် လူတစ်ဦးအား လူသတ်မှုနှစ်ခုအတွက် ကြိုးပေးသတ်ခံရမည်ဟု အမိန့် ပေး ထားလျှင် ထိုသူမှာ တစ်ကြိုးတွင် အယူခံနိုင်ဦးတော့နောက်တစ်ကြိုးတွင် လည်း လွတ်ရမည်ဟု မည်သူသည် ရဲဝံ့စွာပြောနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထိုထက်မက လူတစ်ဦးအား လူသတ်မှုလေးမှုအတွက် လေးကြိမ်တိတိ ကြိုးပေး၍ သတ်ရ မည်ဟု တရားရုံးတော်မှာ အမိန့် ချခြင်းခံထားရပါလျှင် ဤသူကို မည်ကဲ့သို့ မျှော်လင့်စရာရှိပါအံ့ နည်း။ လူသေဟု တစ်ထစ်ချခေါ်ရန်သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကံတရားတစ်ခုဖြင့် ရှိပါသေးသည်။ မည်သူသည် ကံတရားကို သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ။

ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ။ ကြိုးတိုက် ခေါ် ကြိုးသမား၊ အကျဉ်းသမား ထားသောတိုက်တွင် ကြိုးသမားကပြတ်သည် မရှိ။ နှစ်ယောက်နှင့် သုံးယောက်က အမြဲရှိလေသည်။ ။ မနေ့တနေ့က လူသစ်ကလေး ကြိုးသမားမှာ လေးကြိုးတိတိပေးထားခြင်း ခံရ သူဖြစ်၍ ကြိုးသမားတို့ ၏ ဘုရင်ဟု ခေါ်ဆိုထိုက်ပေသည်။ ။

ဦးရွှေမောင် ကြိုးတိုက်သို့ ဝင်လာခြင်းမှာ ကြိုးသမားအယူခံရေးရန် ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဦးရွှေမောင်၏ ဝတ္တရားတွင် မည်သည့်ထောင်

ကျတရားခံကိုမဆို အယူခံဝင်လိုသူရှိက အယူခံ ရေးပေးရလေသည် ။
ထောင်တွင်းမှ အယူခံရာတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အကုန်ခံစရာ
မလို ပေ။ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ထောင်တွင်းက အယူခံလိုလျှင် အယူခံ
ကို ထောင်မှူးပညာရှိက ရေး ပေးရသည် ။

ပိုက်ဆံတစ်နိုင်သော တရားခံတို့ သည် ရှေ့ နေ့၊ဝတ်လုံများ ငှားရမ်း
၍ အယူခံဝင်ကြ သည် လည်း ရှိလေသည် ။ ရှေ့ နေ့နှင့် အယူခံဝင်ကြခြင်း
မှာ ခရေစေ့တွင်းကျဆိုသလို လုပ်နိုင်၍ ပို၍ ကောင်းလေသည် ။ သို့
ရာတွင် ရှေ့ နေ့က အလကားလိုက်ပေးမည်မဟုတ်လေ၍
ရာခိုင်နှုန်းများ စွာ သော အကျဉ်းသားတို့ မှာ ထောင်မှူးပညာရှိများ နှင့်
ကမ္မသကာ ကံကိုအရင်းတည်ပြီး အယူခံ ဝင် ကြရရှာလေသည် ။

ဦးရွှေမောင် ထောင်မှူးပေါက်စသည် ထောင်မှူးဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း
ကုသိုလ်ကံကောင်း ကောင်းနှင့် အယူခံထောင်မှူးပညာရှိအလုပ်ကို လုပ်
ရသဖြင့် စလျှင် စခြင်း အမှုသေးသေးကွေး ကွေး လေးကြိုးတည်းသာ
ပေးထားသော ကြိုးသမားနှင့် ကြုံကြိုက်နေတော့သည် ။

လေးကြိုးတောင်မှ အပေးခံထားရတဲ့ အကောင်တော့ သရဲရုပ်ပေါက်
နေမှာ ပဲဟု ထင် ကောင်းထင်နေကြပေလိမ့်မည်။ သို့ ရာတွင် မဟုတ်
ပါ။ လုံးဝမဟုတ်ပါ။ ရွှေမောင်၏ လေးကြိုးရှင် မှာ ရုပ်ရည်အတော်ချော
မွေ သော လူငယ်။ အသက် အစိတ်အရွယ်ဖြစ်လေသည် ။ အသားဖြူပြီး
နှုတ်ခမ်းလေးပင် နီရောင် သန်းနေသည် ။ နှစ်သက်စရာလူငယ်ဖြစ်သ
ည် ။ ဆေးလိပ်ပင်မသောက် တတ်။ အရက်ဆိုသည် မှာ ပါးစပ်တွင် ပင်
မတင်ဘူးသော တကယ့်ထူးဆန်းသော လူငယ်တစ် ယောက်ဖြစ်လေသ
ည် ။

“ နေကောင်းရဲ့ လား ကိုမြင့်ဟန် ”

ရွှေမောင်က ကြိုးတိုက်ထဲအဝင် အလွှာပသလွှာပ မေး လိုက်လေသည်။ ။

“ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ ”

ကြိုးသမားက ပကတိ တည်ကြည်ရွှင်လန်းသော မျက်နှာဖြင့်ဖြေ၏ ။ ထောင်မှူးရွှေမောင် သည် ဘာဖြစ်၍ မှန်းမသိ ကြိုးသမားလေးကို သဘောကျနေလေသည်။ ။ ရွှေမောင်က အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်။ ကြိုးသမားက အသက်အစိတ်။ လူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ဘာကို သဘောကျမှန်းမသိ။ ရွှေမောင်က အမှန်ပင် သဘောကျနေမိ၏ ။ ကြိုးသမားမြင့်ဟန်ကို ရွှေမောင် ရုံးကပြန်လာတိုင်း အကဲခတ်နေမိသည်။ ။

“ ဘယ့်နှယ့်လဲကိုမြင့်ဟန် . . အမှုဘယ်လိုလည်း ”

ရုံးကပြန်လာတိုင်း ရွှေမောင်က အလောသုံးဆယ်မေးတတ်သည်။ ။

“ ကြိုးပါပဲ ခင်ဗျား . . ”

မြင့်ဟန်ကို ရွှေမောင်က လေးကြိမ်မေးခဲ့သည်။ ။ လေးကြိမ်စလုံး မြင့်ဟန်က မျက်နှာ တစ်ချက်မပျက်ပဲ ဤကဲ့သို့ အဖြေပေးခဲ့ရှာသည်။ ။

“ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုမြင့်ဟန်အမှုကို ဘယ်ကနေစရမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ . . ”

ရွှေမောင်က အီကဲ့သို့ ပြောသောအခါ မြင့်ဟန်သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေတတ်သည်။ ။

“ ကြည့်လုပ်ပေါ့ ခင်ဗျာ . . မတတ်နိုင်လည်း သိပ်စိတ်ရှုပ်တော့မခံပါနဲ့ သခင်လေး။ ရမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မေးပါရစေ သခင်လေး၊ သခင်လေး ဒီရာထူးကိုရအောင် ဘယ်လောက် စာသင်ရသလဲ . . ဟင် ”

ကြိုးသမားမြင့်ဟန်အကြောင်းကို လူတိုင်းလိုလို စိတ်ဝင်စားနေချိန်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ ကြိုး သမားက မဆီမဆိုင် ရွှေမောင်ကို စိတ်ဝင်စားမေးနေ၏ ။

“ ဘာပြုလို့ လဲဗျ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး . . အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ထောင်မှူးရာထူးကို ရထားတယ်ဆိုတော့ တော် တော် အင်္ဂလိပ်စာတတ်တယ် ထင်ရတာ ပါပဲ ”

“ အသင့်အတင့်တော့ တတ်ရတာ ပေါ့ဗျာ၊ အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းအောင်မှ ထောင်မှူး ရတယ်။ ဆယ်တန်းဟာ မများ ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထက် တတ်တဲ့ လူ အများကြီးပဲ ”

“ အင်္ဂလိပ်စာသင်တာ လူတိုင်းသင်ရလား ”

“ ဟာ . . သင်ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ပိုက်ဆံလိုက်နိုင်ဖို့ တော့ လိုတယ် ”

“ ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက် လိုသလဲ ခင်ဗျာ ”

“ မများ ပါဘူး။ လေး ငါး ထောင်လောက်ပါပဲ ”

“ ဟင် . . ဒါပဲလား။ ဒါဖြင့် မြို့ ပိုင်တရားသူကြီးဖြစ်အောင် သင်ရင် ကောဗျာ ”

“ ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်။ ဘီအေအောင်,အောင် သင်မယ်ဆို နောက်သုံးထောင်ကုန် လောက်ဆို ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့လည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဖြစ်ကြတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ။ ဘီအေအောင်ရင် မလွဲတမ်းလောက် သေချာတာပေါ့လေ။ ခင်ဗျား ဒါတွေ ဘာလို့ သိချင်တာလည်း ဟင် ”

ကြိုးသမားမြင့်ဟန်သည် ငေးမှ ဝိုင်းနေသည် ။ ဘာကိုတွေးနေမှန်း

တော့ မသိ။ အတော်တော့ ငေးနေသည် ။

“ ကဲ . . ကိုမြင့်ဟန် ခင်ဗျားအယူခံကို ရေးရအောင်လေ။ ကြိုးသမား အယူခံက ကြာလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်အတော်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော်က တရားသူကြီးစီရင်ချက်ကို ဘာသာပြန်ပြီး တစ်မှုစီ၊ တစ်မှုစီ ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားက နားထောင်။ ဘယ်သက်သေ ထွက်တာ က မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်သူက ဘာထွက်တယ်။ အမှုအမှန်က ဘယ်လိုဆိုတာ ခင်ဗျားက ပြော။ ကျွန်တော်က အရေးကြီးတာကို မှတ်ထားမယ် ”

“ ဟာ . . ထင်ရာမြင်ရာသာ လုပ်လွှတ်လိုက်ပါသခင် . . ကျွန်တော်က ရုံးမင်းဆီမှာ မသတ် ခဲ့ပါဘူးလို့ တော့ ပြောခဲ့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော် အားလုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မထူးတော့ပါဘူး၊ တစ်မှုမသေ တစ်မှုတော့ သေမှာ ပဲ ”

“ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေဗျာ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ဘယ်သိနိုင်မှာ လဲ ”

“ အားနာပါတယ်သခင်။ ရေးလည်း မနေပါနဲ့ ။ ကျွန်တော် အယူမခံဘူးဆိုရင်ကော မရ ဘူးလား ”

“ ဟာ . . ဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေ။ ကျွန်တော်အပင်ပန်းခံရမှာ က ကျွန်တော့်ဝတ္တရားပါ။ အားနာစရာမဟုတ်ပါဘူး ”

“ ခက်တယ် သခင်။ ကျွန်တော်နောက်ဆံတင်းစရာ လူမရှိပါဘူး။ အဲ . . ညီမလေး တစ်ယောက်တော့ ရှိပါရဲ့ . . ဒါလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး လေ . . တောက် . . ”

ကြိုးသမားမြင့်ဟန်က ပြောပြီးအံ့ကြိတ်၍ တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည် ကိုပင် သူရဲကောင်းရွှေမောင်က ကြောက်ချီးပါသွားလေသည် ။

ရွှေမောင်က မြင့်ဟန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ကို သတိထားမိသည်။ သို့နှင့် မြင့်ဟန် အား ခေတ္တ အနားပေးပြီး တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက် ပထမ အမှုကို ဖတ်နေမိသည်။

ပထမအမှုမှာ သူ၏ အစ်ကိုအား သေနတ်နှင့် အမှုဖြစ်ကြောင်း ရွှေမောင်ဖတ်ရသောအခါ ဟင် . . . ဘယ်လိုအကောင်ပါလိမ့်ဟု အံ့သြသွားပြီး တစ်ချက် ကြိုးသမားကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်မိ လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြိုးသမားက ရွှေမောင်အား စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကြိုးသမားသည် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေရာမှ ကြည်လင်နေသည် ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ကဲ . . . သခင်ရေးချင်လည်း ရေးပေါ့။ ရေးဆို . . . ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ မပြောတတ် ပါဘူး၊ သခင်ကကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ ရေးပါ။ ကျွန်တော် ရုံးမှာ တော့ ငြင်းထားတယ်။ အမှု ကတော့ အမှန်ပဲ . . . ကျွန်တော် မသတ်လို့ မဖြစ်တာနဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီဘဝတော့ သေရလဲ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဟဲ . . . ဟဲ . . .”

ရွှေမောင်သည် ဤမျှရက်စက်သောအမှုမျိုးကို ဤလူငယ်တစ်ဦးသည် မည်သည့်အတွက် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ခဲ့သနည်း။ ဉာဏ်ပညာ ကင်း၍ လုပ်ခဲ့သလား။ လူမိုက်ဆိုသည့် ဂုဏ်ကို မက်မော၍ လုပ်လာခဲ့သလား စသည် ဖြင့် တွေးနေလေသည်။

သို့ရာတွင် လူ၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ရသည် မှာ သူလုပ်လာခဲ့သည့်အလုပ်နှင့် အတော်ပင် ဆန့်ကျင်နေတော့ရာ အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ရှိလေမည်ဟု ယူဆပြန်သည်။

အထူးသဖြင့် ထောင်သို့ ရောက်လာကြသော တရားခံများ တို့သည်

ပုလိပ်ကို လိမ်ခဲ့ ကြသည် ။ တရားသူကြီးကို ဖြောင့်ချက်မပေးလိုကြ။
ဆွေမျိုးညာတိများကိုပင် ကျွန်တော် ဒီအမှုမှာ မပါခဲ့ပါဟု ခပ်တည်တည်
လုပ်လာကြသည် က များ လေသည် ။

သို့. ရာတွင် သူတို့ သည် ထောင်မှူးတစ်ဦးအား ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ
ပြောကြသည် က များ ၏ တချို့ တရားခံများ သည် အမှုမပြတ်မီ မပြော
ချင်ကြသော်လည်း ထောင်ကျသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ဖုံးကွယ်ခဲ့သ
မျှကို တဟားဟား ရယ်ကာ ပြောကြပြန်သည် ။

ဤသို့ ရှိကြသည် မှာ အကြောင်းရှိလေသည် ။ ထောင်မှူးတစ်ဦးအား
အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မှန်ရာကိုပြောခြင်းအားဖြင့် ဘာမှ ဘေးမရှိ။ ထောင်
မှူးမှာ အယူခံပင် ရေးပေးရသေး၍ သူတို့ အား ကူညီသူဟု ယူဆထားကြ
သည် ။ ထောင်မှ မလွတ်လျှင်လည်း သူတို့ သည် ဤထောင်မှူးများ နှင့်
ပင် စခန်းသွားကြရမည့် ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ မဟုတ်ပါ
လား။

ရွှေမောင်သည် ကြိုးသမားမြင့်ဟန်က သူသေရမည့်အရေးကိုပင် အ
ဟဲလေးနှင့် ပြောနေ သည် ကို ကြားရလေရာ တရားသူကြီးစီရင်ချက်တွ
င် ဖော်ပြထားသော အမှုဖြစ်ပုံထက် တကယ်ဖြစ် လာခဲ့သော
အကြောင်းမှန်ကို အတော်ပင်သိချင်၏ ။ သို့. ရာတွင် မြင့်ဟန်သည် သူအ
လိုမကျက သိကြားကိုပင် ကြောက်မည့်သူမဟုတ်။ သူမ ပြောချင်က ဘ
ယ်လိုမှ မေးလို့ ရမည့် လူစားမဟုတ် မှန်းကို တွေးမိပြန်သည် ။

ဤသို့ တွေးရင်းနှင့် မမေးတော့ပါဘူး။ တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်ပါ
သမျှကိုသာ မေးမြန်းပြီး သူ့ ဟာသူ လွတ်ချင်လွတ်၊ မလွတ်ချင်နေဟု သ
ဘောပေါက်ပြီး ...

“ ဖြစ်ပုံလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြမှ သင့်မယ်။

တရားသူကြီး စီရင်ချက်နဲ့ ကြည့် ရေးသွားရမယ်။ ကဲ . . နည်းနည်းပြော စမ်းပါဦး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြိုးသမားမြင့်ဟန်သည် ရွှေမောင်အား စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ ကဲ . . ပြောဗျာ။ အယူခံဆိုတာ ငြင်းကွက်ကို ရှာတဲ့ အလုပ်ပါ။ အနည်းဆုံး ဖြောင့်ကွယ် လောက်လုပ်ရရင် သက်သာခွင့်ရတယ် ”

“ သခင်ဘာပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ မလွတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သေရမှာ ကိုလဲ မ ကြောက်ပါဘူး။ မကြောက်လို့ လဲ လုပ်လာတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို တယ်ရက်စက်ပါလားလို့ ထင်ကြမှာ ကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီတော့ အယူခံ ရေးတာ မရေးတာ၊ အယူခံနိုင်တာ မနိုင်တာ၊ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့အဖြစ်မှန်ကိုတော့ သခင်သိချင် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ယုံချင်လဲ ယုံ၊ မယုံချင်လဲနေ ဆိုသလိုပါပဲ။ လုပ်ကြံပြီး ကျွန်တော် မပြောတာကတော့ အမှန်ပါပဲ ”

“ ကဲ . . . လုပ်စမ်းပါဗျာ ကျွန်တော်တောင် မေးမလို့ ”

ရွှေမောင်မှာ သူ၏ မေးချင်ပုံနှင့် အလောတော်ကြားရလေရာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နားထောင် လိုသည့် အသွင်ကို ပြလိုက်သဖြင့် မြင့်ဟန်သည် ကြိုးသမားထားရာ အခန်းတွင်းမှ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်ရာ တစ်လုံးချင်းပြောနေလေသတည်း။

ဆိုင်းသံ၊ ပုံသံကြားရသော ကလေးတစ်သိုက်သည် ခုန်ပေါက် မြူးတူးနေကြလေသည်။ ။ ပျော်ရွှင်စွာနေကြသည့် ကလေးများ အသိုက်တွင် မြင့်ဟန်နှင့်မြင့်ကြည်တို့ မောင်နှမလည်း ပါ လေသည်။ ။

ဆိုင်းဗုံတီနေကြခြင်းမှာ မြင့်ဟန်တို့ အိမ်ပေါ်တွင် ဖြစ်ရ မြင့်ဟန်၊ မြင့်ကြည်တို့ အဖေ ကိုထွန်းဟန်ကွယ်လွန်သဖြင့် ဗမာရိုးရာ ကျကျနန ရှေ့ဆိုင်းနောက်ဆိုင်းနှင့် မြိုင်မြိုင်ကြီး ခမ်းခမ်း နားနားလုပ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။

ဗမာလူရည်တတ်တို့ သေလျှင် သူများ ထက်ထူးကဲ၍ လုပ်လိုကြဟန် ရှိသည်။ ။ အသက် မသေမီက အီကဲ့သို့ ရက်ရောကြသူများ ရှားကြ၏။ ။ လင်အလှူပေးက မကားကကန့် ကွက်ချင် ကန့် ကွက်၍ မယားကလှူလို ပါသည် ဆိုလျှင် လင်က သဘောမတူချင်။ ။

သို့ရာတွင် တညီတညွတ်တည်းရှိတတ်သည် ကား လင်သေသေ၊ မယားသေသေ ကျန်ရစ် ခဲ့သူက မမျှော်မှန်း၊ မမှန်းဆဘဲ သူလုပ်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း၊ ဒီအချိန်မလုပ်၊ ဘယ်အချိန်လုပ်မှာ လဲ ဟု ပြောပြီး ရှေ့ ဆိုင်းနောက်ဆိုင်းနှင့် ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ လုပ်ကြလေတော့သည်။ ။

အကောင်းဆုံး အလှဆုံး တလားကြီးကို ဟီးနေအောင်ဆင်ကြသည်။ ။ ဟိုအသင်း၊ ဒီအသင်း ကို ဖိတ်၊ သီချင်းသံနှင့် တရားစာကို ရွတ်၊ ပိုက်ဆံများကို ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်နဲ့ အတူ တအုပ်ကြီး လမ်းပေါ် ကြွချ၊ ဘိန်းစားတွေကဝင်လု၍ ဤကဲ့သို့ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ ။

ရှစ်နစ်သားမြင့်ဟန်သည် ကလေးတွေတစ်အုပ်ကြီးနှင့် အတော်ပျော်မြူးနေသည်။ ။ ဧည့်သည် များ စားရန်ချထားသော လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ပြားကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ်ဆွဲကာ ကလေးများ နှင့်စားလိုက်၊ ဆိုင်းသံကြားက ကလိုက်ခုန်လိုက်နှင့် အတော်ပျော်နေလေသည်။ ။

တို့ ဗမာကလေးများ သည် မိဘတစ်ခါသေမှ တစ်ခါမျက်နှာ ပွင့်ကြ ရှာသည်။ ။ မသာရှင် ကလေးဖြစ်၍ မသာလောင်းအိမ်ပေါ်ကမကျမချင်း သနားပါတယ်တော်၊ ခများလေး မိတဆိုး ဖြစ်ရရှာပြီ၊ ဗတဆိုးဖြစ်ရရှာပြီ ဟု ရင်ထုမနာပြောတတ်ပေသည်။ ။ မသာအလောင်းကောင်အိမ်ပေါ်မှ ရွှေ သွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အီကလေးများကို မေ့သွားကြသည် မှာ တို့ ဗမာထုံးစံပင်ဖြစ်သည်။ ။

မြင့်ဟန်သည် သူ့ အမေငိုနေသည် ကို ဂရုမစိုက်။ သူ့ညီမမြင့်ကြည် ငါးနှစ်သမီးကလည်း ငိုရမှန်းမသိ။ ဆိုင်းသံနှင့် ပျော်ဆုံးမရှိနေကြ၏။ သူတို့ အမေ မစောကြည်ကသာ ခင်ပွန်းသည် ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုကြည့် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ဖြစ်နေရှာသည်။ ။

မ စောကြည်မှာ ခင်ပွန်းသည် ကိုထွန်းဟန်သေသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းမီးလောင် ရှာ၏။ ။ လင့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့သော သူမမှာ လင်ဆုံးသောအခါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ ပေ။ သူမသည် ဤရွာဇာတိမဟုတ်။

ရေကြည်ရာ၊ မြက်နုရာ ဟိုရွာဒီရွာပြောင်းရွှေ့ လာကြရင်း အိရွာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ ယခုနေထိုင်ရာ ကွမ်းသီးတောရွာမှာ သူတို့ လင်မ ယားအတွက် ဘူမိနက်သန်မြေမှန်လေသလော မသိ။ ဤရွာသို့ ရောက်မှ ပြောမယုံအောင် သားသမီးရတနာ၊ စီးပွားရတနာ တိုးတက်ကြလေ သည်။ ။

သူတို့ လင်မယား ဤရွာသို့ ရောက်စက အလုပ်မရှိ၍ မစောကြည် က ဖြစ်သလို မုန့် ပေါင်း ရောင်းပြီး ကိုထွန်းဟန်က အကျီချုပ်တတ်၍ သူများ စက်တွင် အငှားဝင်ချုပ်လေသည်။ ။ တဖြည်း ဖြည်း စုဆောင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်အကျီ ချုပ်စက်တစ်လုံးဝယ်၍ နေ့ မအား၊ ညမအား ချုပ်လုပ်

တော့ သည် ။ မစောကြည်ကလည်း မုန့် ပေါင်းရောင်းရင်းက ဟိုဟာ လေးယူရောင်း၊ ဒီဟာလေးယူ ရောင်းနှင့် အိမ်ဆိုင်ကလေးဖြစ်လာပြန် သည် ။

စီးပွားဟူသည် ဟန်ချင်လျှင် နေ့ချင်းရက်ချင်း တိုးတက်လာတတ် ၏ ။ ကိုထွန်းဟန် ဇွဲ ကောင်းသကဲ့သို့ မစောကြည်ကလည်း စီးပွားရေး တွင် သိပ်သည်းလှသည် ။ စီးသောရေ၊ ဆည်သည့်ကန်သင်းဆိုသော အိမ်ထောင်ရေးမှာ လင်ကရှာ၊ မိန်းမက စုဆောင်းခြင်းကိုခေါ်သည် ။

ကိုထွန်းဟန်နှင့် မစောကြည့်တို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အားနှင့်ရှာပြီး နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်တူကိုယ်တူ အငတ်ခံ၍ စုဆောင်းကြသည် ။ သူတို့ ၏ ပျော်ပိုက် ခြင်းမှာ တိုးပွားလာသော သာသမီးရတနာနှင့် ကြီးလာသော ငွေထုပ်ကြီးပင်တည်း။

ဈေးရောင်း၊ အတိုးအရင်းပွားပေး၊ အပေါင်ခံ၊ စက်ချုပ်နှင့် သူတို့ ၏ စီးပွားရေးမှာ ဒီရေ တက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည် ။ ရွာနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လယ်များ သည် သူတို့ ၏ လယ်ဖြစ်လာ သည် ။ ရွာထဲရှိသည့် ရွှေတစ်ဝက်မှာ အလိုလိုနှင့် သူတို့ ၏ သေတ္တာထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ဆယ်နှစ်အတွင်း ဆိုင်ကြီးကနားကြီးနှင့် လယ်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းဟန်နှင့် ဒေါ်စောကြည်ဟု ရွာနီးချုပ် စပ်တွင် ထင်ရှားသွားလေသည် ။

သို့ ရာတွင် ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို စီးပွားရေးတစ်ခုနောက်ကို သာ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သော ဦးထွန်းဟန်မှာ ဥစ္စာကံစောင့်၊ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်ဆိုသောစကားကို မေ့သွား လေသလားမသိ။ လယ်ထောက်ခသွားတောင်းပြီး ပြန်အလာ အိုက်သည် ဟု ဆိုတာ ရေကိုတဝကြီး ချိုးချလိုက်သည် ။ နောက် ငန်းဖျားဖျားလေတော့သည် ။

အပူရှုပ်သွားသော ကိုထွန်းဟန် တော်တော်လေးခံရသည် ။ ဇနီးသ

ည် မစောကြည်က ဆရာသမားခေါ်မည်လုပ်သည် ကိုပင် နေစမ်းပါဦး
ဟု ပိုက်ဆံကုန်မည်စိုးရ အော်ငေါက်ပစ်လေ သည် ။ ထိုနေ့ ကပင် ကိုထွန်း
ဟန် အပူကြီး၍ သတိလစ်ရှာလေသည် ။ အချိန်ကမရှိ။ ကျွေးနိုင် မွေး
နိုင်တုန်း စွန့် ကြခြင်းနည်းပါး၍ ရင်းနှီးသောကူဖော်လောင်ဖက်ကမရှိ။

မိုးလင်းမှ ဆရာခေါ်မည်တွေးထားသော မစောကြည်မှာ ဆေးဆရာ
ကိုဖြင့် ပင့်နိုင်လိုက် သေး၏ သို့ ရာတွင် ဆေးဆရာမှာ ဆေးတစ်ခွက်မျှ
ပင် မတိုက်လိုက်ရဘဲ “ အမယ်လေး . . . ရေတိမ်မှာ နစ်ပါပေါ့လား . .
ကိုထွန်းဟန်ရဲ့ ” ဟူသော မစောကြည်၏ အသံကိုနာခံပြီး လှေကား
ရင်းမှ ပြန်ပြေးခဲ့ရလေသည် ။

ပစ္စည်းရှိချိန်၊ လင်စုံမယားဖက် အသက်ရှင်၍ ရှိချိန်က လှူရမှန်း ၊
တန်းရမှန်းမသိသော မစောကြည်သည် အခုမှ စိတ်တိုင်းကျ တလားလှ
လှခေါင်းကြီး၊ ရှေ့ ဆိုင်းနောက်ဆိုင်းနှင့် တစ်ရွာ လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အော
င် လုပ်ခွင့်ရသွားရှာသည် ။

“ ကိုထွန်းဟန်ရေ . . တော့ပစ္စည်း တွေ တော်စားသွားပါဦးလားလို့ ။
သူ့ မှာ စက်ချုပ်လိုက် ရတာ ဖင်ကိုဂျွတ်တတ်မခမ်း။ နောက်ပြီး သိမ်းလို
က်ရတဲ့ စပါး။ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် နားနား နေနေလုပ်ပါဦး ဆို
တာတောင် မရဘူး။ ကဲ . . . အခုတော့ ရှင်ပစ္စည်း ရှင်စားနိုင်သေးရဲ့
လား။ အဟီး . . . အဟီး . . . ရွတ် . . . ”

မစောကြည်သည် နောက်ကြောင်းကိုပြန်လိုက် ငိုလိုက်နှင့် လုပ်နေ
လေသည် ။

ကိုထွန်းဟန် ကွယ်လွန်သွားသည် မှာ အမှန်လည်း ရင်ထုမနာ ရှိ
လောက်ပေသည် ။ အခုမှ အသက်က လေးဆယ်နှီးပါးရှိသေးသည် ။ မ
စောကြည်ကလည်း သုံးဆယ်သာသာ ရပ်ရည်ရူပကာ ကလည်း ပြည့်စုံ

၏။ ကိုထွန်းဟန်ရှာပစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းကလည်း နည်းပုံမပေါ်။

သို့နှင့် အသုဘရှုရန် လာကြသည့် မိန်းမတစ်သိုက်ပင် လည်ညိတ်
ခေါင်းညိတ်နှင့် မစောကြည်ကိုကြည့်လိုက်၊
ကိုထွန်းဟန်အလောင်းကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဤကဲ့သို့ တရားသံဝေဂ အဖြ
စ် တိုးတိုးပြောနေက၏။

“ အင်း . . . မစောကြည်ငိုပုံထောက်တော့ ပစ္စည်းတော်တော်လေး
ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံနဲ့ တူတယ်”

“ မကျန်ဘဲ နေပါ့မလားတော်။ တစ်ရွာလုံး သူတို့ အကြွေးနဲ့ ကင်းတဲ့
သူ ဘယ်သူရှိတုန်း။ မည်းမည်းမြင်သမျှ ယောက္ခမ ထန်းတောဆိုတာကျ
နေတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်သမျှလယ်တွေဟာ သူတို့ လယ်ချည်းပေါ့
အေ။ မစားရက်၊ မသောက်ရက် စုထားတာတွေလေ”

“ အင်းလေ . . အခုတော့ နောက်လင်နဲ့ စားရအောင် လုပ်ပစ်ခဲ့သလို
ပဲ”

“ အို . . ဒါတော့ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ဦးလေ။ အသက်ကလေးက သုံး
ဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိတုန်း။ မယူဘဲနေပါ့မလား ”

“ အင်း . . မစောကြည်ကိုရတဲ့ လူကတော့ ပွပြီးသားပဲ ”

ကိုထွန်းဟန်၏ မသာသည် သချို^၆ င်းသို့ ရောက်သွားလေသည် ။ မ
စောကြည်သည် ကလေး နှစ်ဦးနှင့်ငိုကာ၊ ရယ်ကာ အချိန်ကုန်ရလေသ
ည် ။

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အတိုင်းအထွာကို ထိုသစ်ပင်ကြီးလဲတော့မှ တိုင်း
တာ၍ ရတော့သည် ။ လင်မယားများ အတူတကွ နေထိုင်ကြစဉ်က တစ်
ဦး၏ ကျေးဇူးကို တစ်ဦးက အမှတ်တမဲ့နေခဲ့ ကြသည် ။ တစ်ဦးဦးသေ

ဆုံးမှ ကန်ရစ်သူသည် သေသူ၏ ကျေးဇူးကို တွက်ချက်မိသည် ။

အထူးသဖြင့် လင်ကောင်း၊ မယားကောင်းများ သည် လင်ယောက်ျား သေဆုံးသောအခါ ရထားတွင် တံခွန်၊ မီးလျှံတွင် အခိုး ဆိုရိုးရှိသကဲ့သို့ လင်ယောက်ျားတို့ ၏ ဂုဏ်ကိုမတွက်ဘဲ မနေ နိုင်တော့ပေ။

ကိုထွန်းဟန်ကွယ်လွန်သွားပြီး လမလည်မိပင် မစောကြည် အခက်ကြုံရလေတော့သည် ။ မှန်မှန်အကြွေးဆပ်နေကြသူများ ပင် အကြွေးမဆပ်ကြတော့။ လယ်ထောက်ခ ပေးရမည့်သူများက ဒီနှစ် တော့ ဒါပဲယူထားဦး အသားလှီးရင် သွေးထွက်မယ် ဟု ဆိုလာကြသည် ။

ထိုအခါ လင်သေလို့ မှ မျက်ရည်မခန်းသေးသော မစောကြည်မှာ စီးပွားအတွက် ဆက် လက်ငိုရပြန်သည် ။ သို့ ရာတွင် တော်ပါသေး၏ ရုံးအကြောင်း၊ ဂါတ်အကြောင်း နားလည်သော ကိုလူမောင်တစ်ယောက်က မစောကြည်ကို အကူအညီပေး၍ သာ ရတန်သလောက် ပြန်ရရှာ၏ ။

ကိုလူမောင်သည် အသက်သုံးဆယ်မျှရှိ သားတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုဖြစ်သည် ။ မြန်မာစာကို သတ္တမတန်းထိ သင်ယူခဲ့ရ၍ ကွမ်းသီးတေ ၁ရ ဝှ၏ ပညာရှိဖြစ်လေသည် ။ လူကလည်း အပေါင်းအသင်းကောင်းသည် ။

တောသို့ လာသည့် အရာရှိပေါင်းစုံသည် ကိုလူမောင်အိမ်တွင် သာစားသောက်တည်းခိုကြ သည် ။ ထိုမျှမက ကိုလူမောင်မှာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းလည်း ဖြစ်လေသေးသည် ။ သို့ နှင့် မစောကြည်မှာ ကြွေးတောင်းမရတိုင်း ကိုလူမောင်ကို ခေါ်၍ ခေါ်၍ သွားရသည် ။

ခေါ်သွားနေရင်းက ကိုလူမောင်ကိုပင် ဂရုမစိုက်သော ကြွေးပေးရမ

ည့်လူတစ်ဦးက ကြွကြွခံ လေသည်။ ။ တရားစွဲချင်စွဲ၊ မပေးနိုင်ဘူး ဟု ဆိုလေသည်။ ။ ထိုအခါ မစောကြည်မှာ ကိုလူမောင်ကို ဆရာတင်ပြီး မြို့ သို့ တက်ကာ တရားတဘောင်တွေ့ရတော့သည်။ ။

တရားမမှုများ ၏ သဘောမှာ ရာဇဝတ်မှုများကဲ့သို့ မဟုတ်။ အလွန်ကြာ၏။ ။ ထိုသို့ သွားရင်း က တရားမပြီးမီ မုဆိုးဖိုနှင့်မုဆိုးမ နီးစပ်၍ လှလှကြီး ညားသွားသည့်စခန်းကို ဆိုက်သွားတော့ သည်။ ။

ကိုလူမောင်နှင့်မစောကြည် ညားကြတော့မည်ကို ကွမ်းသီးတောရွာ သားများ မဆွကပင် သိထားကြသည်။ ။ သို့ ရာတွင် မည်သူမည်ကဲ့သို့မျှ ပြောနိုင်သော ကိစ္စမဟုတ် သူတို့ နှစ်ယောက် လူလွတ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူဆိုသည် မှာ လောကနိယာမတရား မဟုတ်ပါလော။

ကိုလူမောင်၏ သားသည် ဆယ်နှစ်ကျော်အသက်ရှိရာ၊ မစောကြည် ကိုထွန်းဟန်နှင့်ရထား သော သားကြီး မောင်မြင့်ဟန်ထက်ပင် ကြီးလေသည်။ ။ မစောကြည်မှာ လင်ပါသားကိုလည်း ချစ်ရ သည်။ ။ မိမိ၏ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်ရသည်။ ။ ဤကဲ့သို့ ချစ်ရသည့်အထဲက လင်ပါသား စိန်ခိုက မကျေနပ်သေးရ သူ အဖေကိုလူမောင်ကို မိထွေးအကြောင်း ခဏခဏတိုင်လေသည်။ ။

မစောကြည်မှာ ရှေ့အိမ်ထောင်ကိုထွန်းဟန်ရှိစဉ်က ကိုထွန်းဟန်မှ ယောက်ျားမို့ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးစွဲသည် ကိုပင် သဘောတူခဲ့သူမဟုတ်။ ယခု ကိုလူမောင်နှင့်ကျမှ သဘောရှိ ကရောဟိ စိတ်တိုင်းကိုကျနေပြန်သည်။ ။ တမောင်မောင်နှင့် အရေးကပေးလှသည်။ ။ လင်ကိုအရေး ပေးသလို လင်ပါသားစိန်ခိုကိုလည်း သားအရင်းထက်အရေးပေးရပြန်သည်။

ကိုလူမောင်သည် မိဘတို့ ဓမ္မတာ မိတဆိုးစိန်ခိုအား များစွာ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ စိန်ခို ကလည်း ငယ်သာငယ်သည်။ ချက်ချက်ချာချာနှင့် သူ့အဖေကိုလူမောင်လို အလိမ္မာရှိသည်။ မယားပါသားမြင့်ဟန်က ထုံထိုင်းထိုင်း။ လင်ပါသားနှင့် မယားပါသားတို့ မှာ အရည်အသွေး ကွာလှသည်။

ကွမ်းသီးပင်သူကြီးမှာ အိုမင်း၍ သေသွားလေသည်။ သူကြီးတွင် သားတစ်ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လူကလည်း ထုံထိုင်း၊ စကားကို အလုံးကွဲအောင် ပြောတတ်သူမဟုတ်။ ဖခင်၏ အရိုက် အရာ သူကြီးအလုပ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ထုံထုံအအ သူသာရမည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ထင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သော ကိုလူမောင်သာ သူကြီးရာထူးကို ရသွားသောအခါ မစောကြည်မှာ သူကြီးကတော်ဘွဲ့ကို ပြီးပြီးလေး ခံသွားရသည်။ သို့သော် ငွေကိုတော့ တော်တော် သွန်လိုက်ရ၏။ မစောကြည်က စိတ်မပျက်။ ကုန်ကျိုးနပ်သည် ဟု ဆိုလေသည်။ သူကြီးကတော်ဆိုသည်မှာ ကတော်ဆယ်ပါး တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူကြီးမင်း ဦးလူမောင်သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်သူကြီးဖြစ်သည်။ မြို့ပိုင်ရာဇဝတ်အုပ်များ နှင့်ပင် ကုလားထိုင်တွင် တန်းတူထိုင်သည် ဟု နာမည်ကြီးလေသည်။ မစောကြည်မှာ မင်းပေါင်း စုံစားရန် ချက်ရပြုတ်ရသည် နှင့် မီးဖိုချောင်ကမထွက်ရ။ သို့ရာတွင် မစောကြည်က ပြီးပြီးလေး။ သူကြီးမင်းကတော်က ဟဲဟဲနှင့် ခပ်ထွေထွေပြောသောအခါ မစောကြည်မှာ ဖရဏာပီတိ ဂွမ်းဆီ ထိဖြစ်သွားလေသည်။

“မစောရေ . . . ပုလင်းလေးဘာလေး ထုတ်ပါဦး။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း

က တို့ အိမ်က ထမင်းကိုစားရတာ အရသာ ရှိလွန်းလို့ တဲ့ ။ ဟဲဟဲ . . . ”

“ ဒါပဲနော်။ ကိုလဲမူးနေပြီ။ တော်တော့ . . . ”

“ ဟဲ . . . ဟဲ . . . မစောကလဲ ကို့ အကြောင်းသိသားနဲ့ ။ မူးလဲ မစော
မကြိုက်တာ မလုပ် ပါဘူး။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ”

မစောကြည်မှာ ဤလင်မှ ဤလင် ဖြစ်နေလေသတည်း။

အခန်း(၃)

တစ်နှစ်တာကာလသည် လွန်လာခဲ့လေသည် ။ သူကြီးမင်း ဦးလူ
မောင်မှာ ဂုဏ်ရှိန်ကြီးလာ သကဲ့သို့ စည်းစိမ်ကလည်း ကြီးလာခဲ့သည် ။
အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့် ဟေးလားဝါးလားနေနိုင် သလောက်
မစောကြည်မှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ။

ကိုလူမောင်အလိုမကျက ကျွဲရိုက်၊ နွားရိုက် ခံနေရ၏ ။ ‘ တလင် က
နှစ်လင်၊ ဘယ်လင်မှ ပျိုမည်၊ သျှောင်ကြီးတွေပျို့ မောင်ကျမှ ၊ ချွေးဖ
င်ကစီး ’ ဆိုသလို ကိုထွန်းဟန် လင်ကြီးနှင့် နေခဲ့ ရ စဉ်က လက်ဖျားနှင့်
မျှ အရွယ်မခံခဲ့ရသောမိန်းမမှာ ယခုမှ ကိုလူမောင်က မထင်လျှင်မထင်
သလို ငါးဖယ်အတေခံရသကဲ့သို့ အတေခံနေရရှာ၏ ။

မစောကြည် အရိုက်အနှက်ခံရသောကိစ္စမှာ ကိုလူမောင်က ရှိသောပ
စ္စည်း၊ လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းများကို သူ၏ နာမည်အား
သေသူလင်ကြီးကို ကိုထွန်းဟန်၏ နာမည်အစား ထည့်
သွင်းရန်တောင်းဆိုလေသည် ။ မစောကြည်က လက်ထပ်ပွား ပစ္စည်းမ
ဟုတ်ရ ငြင်းဆိုလေသည် ။ ထိုအခါ ကိုလူမောင်က . . .

“ နင့်လင်ကိုလွမ်းတုန်းပဲလား . . ငါက နင့်လင်မဟုတ်လို့ လင်ငယ်လား . . ”

ဟု မေးကာ တထုတည်း ထုလေတော့သည်။ ယခုမှ မစောကြည်သည် ကျောချမှ ဓားပြ မှန်း သိရလေသည်။ သို့ ရာတွင် အသိကား နောက်ကျခဲ့ပေပြီ။ ဤဓားပြအလိုသို့ မလိုက်က ဓားပြ ၏ လက်ချက်နှင့်သေရမည်မှာ သေချာသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤလောကကြီးသည် ခက်လှပေသည်။ ယောကျ်ားမိန်းမတိုင်း အိမ်ထောင်သည် များ စဉ်းစားစရာရှိနေလေသည်။ အထူးသဖြင့်မိန်းမသားများ သည် အိမ်များ အပေါ်များ စွာဂရုမစိုက်။ အနိုင်ပင် ခံခဲ့ကြသည်။ သို့ ရာတွင် နောက်အိမ်ထောင်နှင့်ညားသောအခါ ပထမအိမ်ထောင်သည် အဖြစ်နှင့် လုံးဝမတူတော့။ နောက်လင်မှ နောက်လင်။

ရှေးကနှင့် လားလားမှ မတူသော မိန်းမဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။ တချို့ များ နောက်လင်ကို ကြည်ညိုလိုက်ပုံက သမီးနှင့်မအေ တစ်လင်တည်းပင် နေနိုင်ကြသည် အထိ ဖြစ်သွားသည် လည်း ရှိသည်။

သူကြီးကတော် မစောကြည်မှာ လည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရန်အကြောင်း ရှိသည်။ နောက်လင်ကရိုက်တိုင်း ကြောက်ရ ဘာလုပ်လုပ် သဘောတူရပါသည် ဟု ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်တွင် မင်းမရှိသလို ဖြစ်သွားပေမည်။

ဇီးပင်ကို ခုတ်နိုင်မှ မယားကိုရိုက်နိုင်မှ ဟု ရှေးက ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည်။ ဇီးပင်ကိုခုတ်လေ အတက်ကောင်းကောင်း ထွက်လေ ဖြစ်သည်။ မိန်းမကိုလည်း အလိုမလိုက်ဘဲ ရိုက်နှက်နိုင်မှ ကိုယ် လိုရာထိန်းနိုင်သည် ဟု ဆိုဟန်ရှိသည်။ သို့ ရာတွင် မိန်းမသည် သက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်သည်။

မိန်းမများ ခွေးလောက်မှ မမြတ်ဟု လည်း ရှေးကဆရာအချို့ ဆိုသွားခဲ့ကြသည်။ ဤသည် တို့မှာ လုံးဝလက်သင့်ခံနိုင်သော ဆိုရိုးစကားမဖြစ်နိုင်။ မိန်းမဟူသမျှ ရိုက်ထားရမည် ဆိုသည် မှာ လည်း မဟုတ်သေး။ ရိုက်သင့်သောသူ ရှိကောင်းရှိသလို မရိုက်ထိုက်သော မိန်းမလည်း များစွာ ရှိကြသည်။ ယောကျ်ားတိုင်းကော ကောင်းပါသလား။

ကိုလူမောင်သည် မစောကြည်အပေါ် ရှေးရိုးစကားအတိုင်း ကျင့်သလားတော့မသိ။ ကောင်းကောင်း ရိုက်ပြီး ဗိုလ်လုပ်ရာ သူ၏ အကြံသည် အားလုံးမြောက်ခဲ့လေသည်။ ယခုအချိန်တွင် လယ်ယာစာချုပ်အားလုံးတို့တွင် မစောကြည်နှင့် ကိုလူမောင်တို့ နာမည်ယှဉ်တွဲလျက်သာရှိပြီး ကိုထွန်းဟန်၏ နာမည်မှာ မရှိတော့။

သို့ရာတွင် မစောကြည်တစ်ခုတော့ ကိုလူမောင်ကို ပြောရရဲ့၏။ ထိုအကြောင်းမှာ မစောကြည်က သူမ၏ သားအရင်း မောင်မြင့်ဟန်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့ပေးရန်ပူဆာသောအခါ မစောကြည်က လင်ပါသား စိန်ခိုနှင့် မြင့်ဟန်တို့ အား အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့ရန်ကောင်းကြောင်း မကြောက်မလန့်တင်ပြခဲ့၏။

ထိုအခါ သဘောထားကြီးသော ကိုလူမောင်သူကြီးမင်းက အီကဲ့သို့ ဆိုလေသည်။

“ ကျုပ်ကတော့ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်အကောင်စိန်ခိုက ဖြစ်မဲ့အကောင်လဲမဟုတ်ပါဘူး။ မစောရဲ့ သားရော သမီးရောပါ ပို့လိုက်ပါကွာ။ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်ကုန် မှာ မှတ်လို့။ ကျုပ်တို့မှာ လည်း ဂုဏ်ရှိတယ်မှတ်လား။ စိန်ခိုကိုတော့ ကြည့်ထားတာပေါ့ ”

ဟု ဆိုလေရာ မစောကြည်မှာ ကိုလူမောင်အား ထိုင်၍ ရှိခိုးရမလောက် မြတ်နိုးခဲ့ရ ပြန်သည်။

မြင့်ဟန်သည် မြို့ပိုင်၊ ရာဇဝတ်အုပ်များကိုကြည့်၍ များစွာအားကျခဲ့သည်။ မိခင် မစောကြည် အား ‘သူတို့ ဘာလုပ် လူကိုဖမ်းနိုင်သလဲ’ ဟု မေးသောအခါ မိခင်လုပ်သူက ‘အင်္ဂလိပ်စာတတ်လို’ ဟု ပြောခဲ့၏။

ထို့နောက် မြို့ပိုင်၊ ရာဇဝတ်အုပ် ဖြစ်လိုသော မြင့်ဟန်သည် မိခင်အား အင်္ဂလိပ်စာ သင်ချင် သည် ဟု တပူတည်းပူခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် မစောကြည်က ကန့် ကလျနှင့် အရက်ခွက်ကို ငှဲ့ပေး ရင်း သားကျောင်းပို့ရန် ဆွဲဆောင်ခဲ့ရရှာသည်။

မစောကြည်သည် လက်ရှိလင်ကို ချစ်သည် ဆိုပေမယ့် သားကိုတော့ မမေ့သေး။ အာဂမစောကြည် ဟု ဆိုရန်ရှိသေးသည်။

မြင့်ဟန်နှင့်မြင့်ကြည် ကလေးနှစ်ဦးအား အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့ရာ၌ သူကြီးမင်း ကိုလူမောင်ပင် ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်ပို့ လေသည်။ ထိုအခါ မစောကြည်မှာ ကိုလူမောင်အား ချစ်မဝအောင် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုလူမောင်နှင့်မစောကြည် သားသမီးနှစ်ဦးအား ကျောင်းပို့ပြီး ရွာအပြန်၊ ခုနစ်ရက်မလည်မီပင် မစောကြည်တစ်ယောက် လေအောင်ပြီး ဆုံးရှာပြီဟု ကြားရသောအခါတွင် မောင်မြင့်ဟန်နှင့် မမြင့်ကြည်တို့ မောင်နှမသည် ကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ရပြီး နောက်ထပ် ကလေး နှစ်ဦးအား ကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ သည် ဟု ကွမ်းသီးတော ရွာသားများ မကြားရတော့ပေ။

အခန်း(၄)

ရွာသာအေးရွာကလေးသည် အဝေးမှ စိမ်းမှောင်နေအောင် အရိပ်

အဝါသကောင်းလှ သည် ။ ရွာအဝင်တွင် ရှိသော
စေတီပုထိုးပျက်များမှာ ယခင်က ဤရွာကလေးသည် များစွာကောင်း
စား စည်ပင်ခဲ့မည်ဟု မှန်းဆနိုင်လေသည် ။

ယခုအချိန်တွင် ပျက်စီးနေသော ဘာသာရေးအဆောက်အဦးများမှာ
ပြင်ဆင်မည့်သူမရှိဘဲ သစ်ပင် ချုံပုတ်များ ဝန်းရံကာ အေးငြိမ်းစွာ စံပ
ယ်နေကြသည် ကို ကြည့်၍ ယခုလက်ရှိရွာသူရွာသားတို့ ၏ စီးပွားရေး
ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏ ။

ပန်းပဲဆရာကြီး ဆရာကြီး ဦးသာအိုသည် ရွာသာအေးရွာသားမဟု
တ်သော်လည်း ရွာသာအေးတွင် နေသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သည် ။ ပန်းပဲ
ဆရာ၏ အလုပ်မှာ ရွာကိုမှီစားရသော အလုပ် ဖြစ်သည် ။ ရွာနွမ်းသော
အခါ သူလည်း နွမ်းလေသည် ။

သို့ရာတွင် သားရေးသမီးရေးမရှိပဲ
လင်မယားနှစ်ယောက်ကိုယ်သာဖြစ်၍ စားမှုသောက်မှု အတွက် များစွာ
ပူပန်ရန် မရှိခဲ့။ တစ်နေ့ကို ဓားတစ်ချောင်းလုပ်ရက ဖြစ်သလို အေး
အေးလူလူ စား နိုင်လေသည် ။ တစ်သက်တာကို ဤကဲ့သို့ပင် အေး
အေးစားသောက်နေနိုင်သည် ဟု ထင်လာခဲ့ သည် ။ သို့ရာတွင် သူ၏ အ
ထင်အမြင်မှာ မမျှော်လင့်ပဲ ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။

သားရေးသမီးရေး အတွက် ပူစရာမရှိတော့ဟု တစ်သက်ထင်ထား
သူမှာ ယခု သားသမီး များ အတွက် ရှေ့ရေးကိုပူရန် အကြောင်းဆိုက်ခဲ့
လေသည် ။ အကြောင်းမှာ သူသည် တစ်နေ့တွင် ကွမ်းသီးတောရွာတွင်
သူကြီးကတော် မစောကြည်သေဆုံးသွားသော ကိစ္စနှင့် ရွာသားများ တီး
တိုး စကားပြောသံ ကြားခဲ့ရသည် ။

“ မစောကြည်သေတာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ တရားသဖြင့်သေတာမဖြစ်နိုင်

င်ဘူး . . ဦးသာအိုရဲ့ ။ ကိုလူမောင် လက်ချက်ပဲ . . ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်လည်း စီးပြီးရော လူကိုသတ်ပစ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက သူကြီးမဟုတ်လား။ မင်းပေါက်စိုးပေါက် ဘယ်သူက ဘာပြောနိုင်သလဲ . . သွေးရင်းသားရင်း တွေကလည်း မရှိတော့ ထင်သလိုကြံနိုင်တာပေါ့လေ

အဲ . . သေသူကလည်း သေပြီ။ ပစ္စည်းကို မောင်ပိုင်စည်းလိုက်တဲ့ သူကလည်း သူ့ သဘောကျ ဖြစ်ပြီကော။ ခက်တာက လူမမယ်နှစ်ဦးပဲ . . ဦးသာအိုရဲ့ ။ ကျုပ်တို့ ကတော့ အိမ်နီးချင်းလည်း ဖြစ်နေပြန်ဆိုတော့ မတွေ့ . ချင်မမြင်ချင်ရက်သားဆိုသလို ခမျာတွေ ခွေးဝင်စား ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီကောလေ ”

“ ကလေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ ”

ဦးသာအိုက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည် ။

“ ဖြစ်ဆို ကိုလူမောင်က သူ့ သားသမီးမှ မဟုတ်ပဲကို။ မအေအရင်း သေသွားတော့မှ သူက ဘာဂရုစိုက်တော့မလဲ။ တစ်နေ့ က မမြင့်ကြည်ဆိုတဲ့ ကလေးမ အိမ်နောက်ဖေးက သရက်ပင် အောက်မှာ ထိုင်ငိုနေတာတွေ့တာနဲ့ မေးကြည့်တော့ ထမင်းမစားရသေးဘူးတဲ့ ။ ကလေးကို သူတို့ ထမင်းမကျွေးဘူးလားလို့ မေးတော့ သူ့ ပထွေးက ကျန်တာစား၊ မကျန်တာ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောသတဲ့ ဗျ ”

“ သူ့ သားစိန်ခိုက အားလုံးစား၊ စားပြီး ခွေးကို ကျွေးပစ်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကလေးမလေးက သူ့ ပထွေးကိုသွားတိုင်တော့ အရက်မူးမူးနဲ့ ဆဲဆိုလွှတ်ပြီး နင်တို့ ကို ကျွေးနိုင်တဲ့ လူရှိရင် အချိန်မရွေး သွားကြလို့ ပြောသတဲ့ ဗျာ။ ခမျာတွေကိုက ကုသိုလ်ကံဆိုးလှပါတယ် ”

ဦးသာအိုသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး ‘ထို့’ ဟု တံတွေးကို တစ်ချက်ထွေးပစ်လေသည် ။

“ နေပါဦး ကိုပေါ်လာရဲ့ . . မစောကြည်၊ ကိုထွန်းဟန်တို့ မှာ သွေးရင်းသားရင်းကော မရှိဘူးတဲ့ လား ”

“ မကြားမိပါဘူးဗျာ . . ကြားလည်း ဒီကလေးနှစ်ဦးတာဝန်ကို ယူကြရမယ်ဆိုတာလည်း ကိစ္စကမသေးဘူး။ အဲ . . နောက်တစ်ခုကလည်း ရှိသေးတယ် . . ကျုပ်အလိုပြောရမယ်ဆိုလို့ ရှိရင် နှစ်ဦးစလုံးကို တာဝန်မယူနိုင်ရင်တောင်မှ ကလေးမလေးကို တာဝန်ယူချင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူကြီးရဲ့ ရန်က မအေးဘူး ”

ဦးသာအိုသည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေလေသည် ။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ကိုထွန်းဟန်နှင့် လမ်းတွင် ကြုံကြိုက်ဖူးလေသည် ။ ဦးသာအိုသည် ဟိုရွာ ဒီရွာ ဓားထမ်းရောင်းရင်း သူ့ အား ပိုးထိ လေသည် ။ ပိုးထိသည် ဆိုခြင်းမှာ မြွေပွေးကိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကိုထွန်းဟန်ကလည်း ဒီရွာကို ကြွေး လာတောင်းရင်းက ပိုးထိသူကို လာကြည့်လေသည် ။ ဦးသာအိုမှာ တစ်ရွာသားဖြစ်၍ သားချင်းက မရှိ။ သေရေးကြုံသောအခါ ရွာသားများ အိရော့ရော့ လုပ်နေကြသည် ။

ထိုအခါ ကိုထွန်းဟန်သည် စွမ်းစွမ်းတမံနှင့် ဆေးဆရာကို သူ၏ စရိတ်နှင့်သွားပင့်ပြီး ပြုစု သွားလေသည် ။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်သော ဦးသာအိုသည် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ ရသွားခဲ့သည် ။ နောင်လူချင်းတွေ . . ကြသောအခါ ဆင်းရဲသောဦးသာအိုက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြနိုင်သည် မှ အပ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်။

ကိုထွန်းဟန်ကလည်း ကျေးဇူးအတင်ခံလိုရ ဦးသာအိုအား ဆေးကုပေးခဲ့ပုံမပေါ်။ လူတို . . ၏ ရှိအပ်သော ဝတ္တရားအရ ပြုခဲ့သည် ဟု ပြောသွားကြောင်း ဦးသာအို သိခဲ့ရသည် ။ ‘ အော် . . ကိုထွန်းဟန်၊

ခင်ဗျားကျေးဇူး ကျုပ်အပေါ်ရှိခဲ့သမျှ ' ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။ ။

ဦးသာအိုမှာ ဆင်းရဲသည် ဆိုသည့်တိုင် ချွတ်ချုံကျအောင် နေဖို့ ညစာ ရှာစားနေရသူတော့ မဟုတ်။ သားထောက်သမီးခံကမရှိ။ အိုမင်းမစွမ်းရှိသောအခါ ဆေးပေးမီးယူပင်ရှိမည်မဟုတ်၍ တစ်လောကပင် သူ၏ဇနီးနှင့် မိန်းကလေး ဆယ်နှစ်သမီးတစ်ဦးလောက် မွေးစားရကောင်းမည် ဟု ပင် တိုင်ပင်ဖူးခဲ့သည်။ ။

ယခုကလေးနှစ်ဦး၏ မိဘနှစ်ဦးမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ရာ အတော်ဒုကေရောက်နေကြောင်း ကြားရသည်။ ။ တခြားလူ၏ ကလေးလည်း မဟုတ်။ ကိုထွန်းဟန်၏ ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ။ ဦးသာအို တတ်နိုင်သည်မှာ ကလေးတစ်ဦး၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။ ။

ကလေးမ မမြင့်ကြည်ကို ကိုလူမောင့်ထံမှ ရလျှင် မောင်မြင့်ဟန် ယောက်ျားလေးအတွက်က ခက်နေပြန်သည်။ ။ ဒီကလေးနှစ်ဦးသည် ဒုက္ခကြီးလှပေသည်။ ။ တစ်အိမ်ထဲတွင် မောင်နှမနှစ်ဦး မနေရက ရှင်ကွဲကွဲကြလေဦးမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးနှစ်ဦးကို ငါတာဝန်ယူသွားမှ ချောများမှာ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာရှိကြပေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

“ ဒီမယ် . . ကိုပေါ်လာရဲ့၊ ကျုပ် ဒီလိုတစ်ခုလုပ်ချင်တယ်ဗျာ”

ဦးသာအိုက ဦးပေါ်လာအား ပြောလိုက်၏။ ။

“ ဒီလိုဗျာ . . ကျုပ် ဒီကလေးတွေကို မွေးစားချင်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်ကို ပေးပါ့မလား . . သူကြီးက မပေးဘူးဆိုရင် ခက်တယ်”

ဦးပေါ်လာက တွေ့သွားပြန်သည်။ ။

“ အင်း . . ခက်တော့ခက်တယ် . . နို့ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ဦးသာအိုနဲ့ ကိုထွန်းဟန်နဲ့ ဆွေမျိုး တော်တယ်လို့ လုပ်ဇာတ်ခင်းဗျာ။ ကျုပ် သက်သေလိုက်မယ် ”

“ ဟား . . ဟား ဒီအကြံသိပ်မဆိုးဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ပစ္စည်းကို ဒီကောင်က လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတာ မှုတ်လား။ ကျုပ်က အမျိုးတော်ပါတယ် သွားလုပ်ရင် ဟိုအကောင်က ကျုပ်အမွေမတရားလုပ်မယ်အကြံနဲ့ တောင်းတယ်လို့ များ ထင်မလားဗျာ

“ သူက ဒီလိုထင်ရင် ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ပေါ့။ ကျုပ် ဒီတစ်သက်လုံး စိတ်မကူးပါဘူးလို့ ”

“ ဟုတ်ပြီ။ ကဲ . . သူကြီးဆီသွားရအောင်။ ဒီကောင်က ကြိုက်ပြီလားဗျာ။ တော်တော်ကြာ ကလေးတွေကို အန္တရာယ်လုပ်မှာ တောင် စိုးရတယ် ”

“ ကလေးတွေရဲ့ စားမှုသောက်မှုကျပ်ရင်လည်း ကျုပ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားဗျာ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်။ မြန်မြန်သာခေါ်သွား။ မြင်နေရတာ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ”

ဦးသာအို ပန်းပဲဆရာနှင့် ဦးပေါ်လာတို့သည် သူကြီးထံသို့ ရောက်သွားကြသည် ။ သူကြီးမင်း ဦးလူမောင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ယစ်ရွှေရည်ကလေးနှင့် နတ်မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ကို ဖမ်း နေ၏ ။

သားရေးသမီးရေးအကြောင်းကို ဦးပေါ်လာက စည်းဝါးရိုက်ထားသည့်အတိုင်း လုပ်ဇာတ် ခင်း ပြောပြလေသည် ။ ကလေးများကို ဦးသာအိုက တာဝန်ယူကျွေးမွေးလိုကြောင်း ပြောပြသည် ။

သူကြီးမင်းမှာ မချူခင်ညွတ်ချင်ရဲ့ ဟာမို့ ဆိုသကဲ့သို့ အတော် သ

ဘောတော်ကျနေသည် ။ သို့ရာတွင် သူကြီးမင်းတို့ ရာဇအိန္ဒြေ နှင့် နောင်ရေးအတွက် ကလေးများ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်က သူ တွင် တာဝန်မ ကင်းကြောင်း ပြောပြသည် ။ ဦးသာအိုက အာမ,အတန်တန် ခံရှာသည် ။ သူကြီးမင်း သည် အတော် စဉ်းစားဟန်ပြုသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာမို့ ခွင့်လွှတ်ရဟန်နှင့် အရပ်လူကြီးများကို သက်သေခေါ်ခိုင်းလိုက်သည် ။

ကလေးများက ဦးသာအိုကို ဖခင်ရှိစဉ်က တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြသည် ။ မမြင့်ကြည်က ဦးသာအို ကို ပြောင်းဖူးတပွေ့ တပိုက်ကြီး လာပေးသည် ကိုပင် မှတ်မိသေးသည် ။ ဖခင်နှင့် ခင်မင်သောသူ တစ်ဦးကို တွေ့ကြသောအခါ ကလေးများ လည်း ဝမ်းသာနေကြသည် ။

ဦးသာအိုမှာ ဘကြီးအရင်းဟု ကြားရသောအခါတွင် ကလေးများမှာ အားကိုးလိုစိတ်ဖြင့် သူတို့ ဘကြီးအနီးတွင် ပူးကပ်ထိုင်နေကြသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် ကလေးများ သည် သူတို့ အဝတ်အစားလေးပိုက်ကာ ဦးသာအိုနောက် လိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြကုန်သည် ။

သူကြီး ဦးလူမောင်သည် ကလေးတွေနှင့်ခွဲရ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း လွမ်းချင်းကို ဟန်နှင့် ဆိုသည် ။ ထိုအခါ သူကြီးမင်း၏ ရင်နှစ်သည်းချာ မောင်စိန်ခိုက . . .

“ သွားကြပါစေ မြန်မြန်ထည့်လိုက်ပါ။ မုန်းစရာကကောင်းနဲ့ ”

ဟု ဝင်ပြော၍ ကြွရောက်လာသူ လူကြီးမင်းအပေါင်းက မောင်စိန်ခိုတို့ သားအဖ စိတ် သဘောကို သာဓုခေါ်မိကြလေသည် ။

ဦးသာအိုက ကလေးမောင်နှမနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲခေါ်သည် ။ ဦးပေါ်လာက ကလေး များ ၏ အဝတ်ထုပ်ကို ကူထမ်းပြီး သူကြီးမင်းအိမ်

က ဆင်းကြသည် ။ ဦးသာအိုနှင့် ဦးပေါ်လာ အိမ်မှ ဆင်းမှ သူကြီးမင်း
ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။

“ နေကြဦးဗျ ”

ဟု အော်သံကို ကြားကြရသည် ။

ဦးပေါ်လာနှင့် ဦးသာအို နောက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်မိကြသည် ။

“ ကျုပ်တစ်ခု သတိကောင်းကောင်း ပေးလိုက်မယ်။ ကလေးတွေကို
ခေါ်ထားပြီး အမွေ တရားဆိုင်မယ်တော့ မကြံနဲ့ နော်။ လူမောင်တဲ့ တစ်
လူမောင်တည်း ဇမ္ဗူမှာ ရှိတယ်။ ဟဲ . . ဟဲ ကျုပ်က ဘွင်းဘွင်းသမားဗျို့
။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း သတိပေးရတာ ”

ဟု သူကြီးမင်းက ကြီးစွာသော သတိကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

“ ဟာ . . သူကြီးမင်းကလည်း ကျုပ်ကဒီစိတ် လုံးဝမရှိရပါဘူး။ လ
က်မှတ်ထိုး ဆိုရင်တောင် ထိုးရဲပါတယ် ”

“ အေး . . အေး . . ဒီလိုဆိုသွားကြပေတော့။ တရားစွဲလည်း ကျုပ်က
သောက်ရေးစိုက်မဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး ”

ရွှေပွဲလာပရိတ်သတ်တို့ သာဓုအနုမောဒနာပြု၍ ပြန်ကုန်ကြသည် ။
ဦးသာအိုနှင့် ဦးပေါ်လာ တို့ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်မိရက်သားဖြစ်
သွားကြ၏ ။

ရွာသာအေးရွာသည် အဝေးမှ စိမ်းမှောင်နေသည် ။ ရွာအဝင်ဝတွင်
စေတီပုထိုးများ နှင့် သာယာလှပေသည် ။ ထိုရွာကလေးတွင် မောင်မြင့်
ဟန်တို့ မောင်နှမ ပျော်မွေ့ နေကြလေ သတည်း။

“ အစ်ကိုကြီး . . ဘကြီးတို့၊ အမေကြီးတို့ သနားပါတယ်။ သိပ်ဆင်း

ရဲတာပဲ . . မုန့်ဖိုး မတောင်းနဲ့ နော်။ ဆာရင် ထမင်းကြမ်းစားရအောင် ”

“ အေးပါ ညီမလေးရယ် . . ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကြီးနဲ့ နေရတာ ထက် စိတ်မပျော် ဘူးလားဟင် ”

“ ပျော်တာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ . . ဘကြီးကလည်း သဘောကောင်း၊ အမေကြီးကလည်း သဘောကောင်း။ ပိုက်ဆံမရှိတာ တစ်ခုပဲ . . ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ အဝစားရတယ် ”

“ အေးဟာ . . တို့ ဒီရွာကိုရောက်မှ စိတ်ပျော်တော့တယ်။ တို့ ရွာနေတုန်းက ငါ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးရကောင်းမလားလို့ တောင် တွေးလိုက်သေးတယ်။ ညီမလေးကလည်း ဘကြီးတို့ အမေကြီးတို့ စကားကို နားထောင် ”

မောင်မြင့်ဟန်က လူကြီးတစ်ဦးပမာ သူ့ညီမကို တတ်မှတ်သမျှပြောနေ၏ ။

“ အေးပါ . . အစ်ကိုရဲ့ ။ အစ်ကိုကလည်း ဘကြီးအလုပ်မယ် ဝင်ပြီး ကူပါဦး။ ဘကြီး တစ်ယောက်တည်းဆို ပင်ပန်းတာပေါ့ ”

မမြင့်ကြည်က တစ်ပြန်တစ်လှည့် အကြံပေးပြန်သည် ။

“ ငါ ဒီဓားလုပ်တဲ့ ပညာကို တတ်အောင် သင်မယ်ဟာ။ မခက်ပါဘူး ”

ကလေးမောင်နှမတို့ ချစ်ခင်စွာ တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြသည် ။

ဦးသာအို၏ ဇနီး ဒေါ်သီလသည် ကလေးများ အပေါ်တွင် သူမ၏ ခင်ပွန်းသဘောကဲ့သို့ . . တစ်သဘောတည်းရှိလေသည် ။ အထူးသဖြင့် မမြင့်ကြည်လေးကို တိုးတိုးဖော်ရ၍ ပိုမို ချစ်ခင်မိ သည် ။

ထိုနည်းတူစွာ ဦးသာအိုကလည်း မောင်မြင့်ဟန်က တူကြီးကို မနိုင်
တနိုင်ထမ်းပြီး တအား တအား ထုသည် ကိုကြည့်၍ သဘောကျနေသ
ည် ။ ကလေးနှင့်မလိုက် ဇွဲကောင်ခြင်း၊ ခွန်အားဗလ ကောင်းခြင်းကို
တွေ့ရ၍ များစွာ ကျေနပ်နေမိသည် ။

မောင်မြင့်ဟန်တို့ မောင်နှမ စားလူပွားလာ၍ ဦးသာအိုတို့ လင်မ
ယားမှ ပို၍ ဆင်းရဲသွား သည် မဟုတ်ပေ။ ကလေးများ ၏ အကူအညီရ
မှု၊ ချစ်စဖွယ်အပြောအဆိုနှင့်ပင် ဘာနှင့်စားရစားရ စိတ်ချမ်းသာသည်
ဟု ထင်မိကြသည် ။ ရှေ့လူများက သားသမီးပြုကြသည် ။ ဤစကားကို
ဦးသာအို တို့ ဇနီးမောင်နှံက ယခုမှ သဘောပေါက်ရှာကြသည် ။ ယခု ငါ
သမီးစားဖို့ ငါ့သားစားဖို့ နှင့် ဖြစ်နေ ကြသည် ။

ဦးသာအိုစိတ်ကောင်းရှိသကဲ့သို့ ဒေါ်သီလကလည်း နာမည်နှင့် လို
က်လေသည် ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဦးသာအိုက သူ၏ ဇနီးအား ကလေးမောင်
နှမနှင့်ပတ်သက်၍ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေ တတ်သည် ။

“ သားသမီးဆိုတာ မိဘများ ရဲ့ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မှန်တယ်ကွဲ့ ။
သူ့ခမျာတွေ မိဘ လူကြီး ကပေးမှ စားရှာကြတာ။ အခုကြည့်လေ က
လေးမောင်နှမမယ် မိဘဆုံးသွားတော့ ခမျာတွေ ဘယ်လောက် ဒုက္ခ
ရောက်ရှာကြသလဲ။ တို့ ဟာ တစ်ဆယ်မျိုး တစ်ရာမျိုးလည်း မလှူနိုင်
ဘူး။

တို့ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးပြောသလို အလှူကြီးမပေးနိုင်ပေမဲ့ စိတ်
ထဲအားငယ်စရာ မဟုတ် ပါဘူးတဲ့ ။ တစ်နေ့ ကို ဆွမ်းတစ်ခွက် မှန်မှန်
လေးလောင်းခဲ့ရင် တစ်နှစ်ကို ဆွမ်းခွက်ပေါင်း ဘယ်လောက်။ ဆယ်နှစ်
ဆို တွက်ကြည့်စမ်းတဲ့ ။ ဒီလိုပဲ . . . တို့ ဟာ လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်
အတွက် တစ်နေ့ ဆန် နို့ ဆီသုံးလုံးသာ ပိုကုန်တာပါ။ တစ်နှစ်ဆို တို့ ကု

သိုလ်မနည်းပါဘူး။ ကံကောင်းရင် တို့ သာသနာ့အမွေခံ လုပ်ကြရဦးမယ်။

နောက်ထပ်ကံကောင်းရင် အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ အခါ သူတို့ သိတတ်ရင် ပစ်မထားပါဘူး။ ကြွေးသစ်ကြွေးဟောင်း ဆပ်သလိုပါပဲကွာ။ စေတနာနဲ့ သာကျွေး၊ တို့ အရှုံးမရှိဘူး။ လောကီ လောကုတ္တရာအကျိုး နှစ်မျိုးစလုံးကောင်းတယ် ”

ဦးသာအိုမှာ အားရပမ်းသာ ဤကဲ့သို့ ပြောနေတတ်သည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လွန်မြောက်လာခဲ့သည် ။ မမြင့်ကြည် ဂေါ်ရီအရွယ်ရောက်ခဲ့သလို မောင်မြင့်ဟန်ကလည်း လူပျိုတက်စ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးသာအိုတို့ ဇနီးမောင်နှံတွေးခဲ့သလို မောင်မြင့်ဟန်အား ရှင်ပြုခဲ့ပြီး၍ သာသနာ့အမွေပင် ခံခဲ့ကြပေသည် ။ မမြင့်ကြည် က ဒေါ်သီလ၏ နေရာ မီးဖိုချောင်ကို ကောင်းစွာထိန်းသိမ်းနိုင်၍ ဒေါ်သီလမှာ ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်ပင် စားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပမ်းသာမဆုံးတပြိုးပြိုးရှိနေကြသည် ။ သူတို့လင်မယား၏ သံယောဇဉ်ကြိုးမှာ ကလေးများ အပေါ်ဝယ် ယခင်ကထက် အစပေါင်းများစွာ ကြီးထွားလာခဲ့သည် ။

ယခင်က ကျွေးမွေးရုံမျှ ထင်ခဲ့သည် ။ ယခု သူကလေးများ ၏ ရှေ့ရေးကိုပါ ပူပင်မိကြသည် ။ သို့ နှင့် တစ်နေ့ တွင် ဇနီးမောင်နှံ တိုင်ပင်ကြရပြန်သည် ။

မမြင့်ကြည်ကလေးက မိန်းကလေးမို့ တစ်နေ့ တော့ သူနဲ့ တန်ရာလူပေါ်လာမှာ ပဲ။ မိန်းကလေးက ရုပ်ရည်လေးကလည်း ရှိတော့ သူ့ယောက်ျားကကျွေးမှာ မို့ မပူရဘူး။ အဲ . . ခက်တာက မောင်မြင့်ဟန် . . သူကသူများ သားသမီးကို ကျွေးရမယ့်သူ။ အခု ဓားလောက် လုပ်တတ်တာနဲ့

တစ်သက်တာ မစားလောက်ပါဘူး ”

“ အေးဟ . . ငါလည်း ဒါတွေနေတာ။ မောင်မြင့်ဟန်ကို သရက်တောရွာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဆရာပုဆီကို ပညာသင်ခိုင်းရ ဘယ့်နှယ့်လဲဟင် ”

“ ကောင်းပါပြီလားတော် . . ဆရာပုလက်ထွက်ဆိုရင် ထမင်းတစ်လုပ် ဘယ်လိုစားစား။ ဆရာပုက ဘုရားထုမလား၊ စေတီတည်မလား၊ ပန်းချီဆွဲမလား၊ ပန်းပုလုပ်မလား၊ သူမတတ်တာ ဘယ်ရှိလို့ တုံး။ မန္တလေးထွက်ပဲဟာ။ အဲ . . သူ လူမဖြစ်တာကတော့ မယားက တစ်ရွာ တစ်ယောက် ယူတာလား။ ဟဲ . . ဟဲ . . ”

“ ကဲကွာ . . ဒီလိုဆို မောင်မြင့်ဟန်ကိုပြောပြပြီး ဆရာပုကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားအပ် လိုက်မယ်။ တစ်နေ့ ရှိတယ်။ ဒင်းတို့ မောင်နှမ သိပ်ချစ်ကြတာ။ စိတ်မကောင်းများ ဖြစ်နေကြ မလားကွာ ”

“ ဒါတော့ သူတို့ အကျိုးလုပ်တာပဲ။ ကလေးတွေကို ပြောပြရင် နားလည်ပါတယ်။ ပို့မှာ သာ ပို့ ပါ ”

ဤကဲ့သို့ ပင် ဇနီးမောင်နှံမှာ မိမိတိုင်းဝမ်း၌ မလွယ်ရသော သားသမီးများ အတွက် ရတတ် ပွေ ကြရရှာလေသတည်း။

အခန်း(၅)

သရက်တောရွာသို့ ပညာသင်သွားရမည့် မောင်မြင့်ဟန်သည် ဝမ်းသာသလိုလို ဝမ်းနည်း သလိုလို ဖြစ်နေသည် ။ ယခင်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့သည် ကို သတိရနေသည် ။ မိခင်ရှိစဉ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင်

င် ရက်သားမျှသာ နေလိုက်ရသည် ကို တွေးမိသည် ။ ယခု ပညာသင် သွားရ ပေဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ ဘကြီးဦးသာအိုက လောကတွင် ပညာနှင့် အသက် မွေးခြင်းသည် အမွန်မြတ်ဆုံးဟု သူ့ အားပြောထားသည် ကို နားတွင် စွဲ နေသည် ။ ပညာသင် သွားရမည်ဖြစ်၍ မိခင် မစောကြည်ကို အထူးသ တိရလေသည် ။ အလိုလိုနေရင်းနှင့်မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ခေါင်းချသော သ ချိုင်း ကို သွားကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည် ။

နောက်တစ်နေ့ သူ့ ဘကြီးအား မိခင်နှင့်ဖခင်ကို သွားကန်တော့ချင် သည် ။ နေ့ ချင်းပြန်ခဲ့ ပါမည်ဟု ပြောကာ ဆယ်မိုင်မျှဝေးသော ကွမ်း သီးတောရွာသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ကွမ်းသီးတောရွာသချိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏ ။ မောင်မြင့်ဟန် သည် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ မြေစာပုံကို မှန်းဆကာ သချိုင်းအတွင်းသို့ ရော က်သွားလေသည် ။

သချိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားမှ လူတော်တော်များများကို တွေ့ ရ သဖြင့် ငေးကြည့်နေ လေသည် ။

“ ဟဲ့ . . မောင်မြင့်ဟန် မဟုတ်လား ”

ဟု မိန်းမကြီးတစ်ဦးက လှမ်းမေးသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မိဘရှိစဉ်က ခင်မင်နေသော ဒေါ်အိမ်စိုး ဖြစ်နေသည် ကို သိရသည် ။

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် ရွာသာအေးရွာသို့ ဟင်းရွက်ကန်စွန်း သွားရောင်း နေကျဖြစ်၍ မောင်မြင့်ဟန် ကို မကြာခဏ တွေ့ မြင်ရသည် ။

ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော် မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ ကို လာကန်တော့ တာ။ ဒါနဲ့ မေမေတို့ ကို မြှုပ်တဲ့ နေရာ ဘယ်မှာ လဲဟင်။ ကျွန်တော် အမှ

တံမရတော့ဘူး ”

ဒေါ်အိမ်စိုးသည် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သစ်ပင်အောက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ နေရာကတော့ အဲဒီ သစ်ပင်အောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင့်အဖေ၊ အမေ အလောင်းတော့ မရှိတော့ဘူး။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ မြှုပ်နေကြတော့ ဒီနေရာမှာ သူများ ရောက်နေပြီ။ မင်းတို့ ကို ကုသိုလ် က ဆိုးပါတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ နေဦး မင်းအမေအကြောင့် ကြားပလားဟင်

“ ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ် ”

“ ဒီလိုကွယ့်... တလောက ရွာအနောက်က ကိုလူဘကြီးဆုံးတော့ မင်းအမေနေရာမှာ ပဲ တွင်းတူးမြှုပ်ကြတာကိုး။ အဲဒီ နေရာကို တူးကြတော့ လူခေါင်းခွံတစ်ခုရတယ်။ ငယ်ထပ်တည့်တည့် မှာ သံမှိုတစ်ချောင်း စူး လို့ ကွယ့်။ အဲဒါကို လူတွေက မင်းမေမေ ခေါင်းခွံဖြစ်ရမယ်။ သူကြီးက မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးပြီး မင်းမေမေကို သတ်ပစ်တယ်လို့ ပြောနေကြတယ် ”

“ ကျွန်တော့်မေမေ လေအောင့်သေတာ မှုတ်လား ဒေါ်ဒေါ် ”

“ အေးလေကွယ် . . ဟိုတုန်းကတော့ တစ်ရွာလုံး ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့ကြတာလား။ အခု တွေး ကြည့်တော့ မင်းအမေ မစောကြည်ဆုံးတာ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ငါတောင်မှ ပဲ မင်းအမေ ဆုံးတုန်းက ပြုန်းစားဆိုတော့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ညဦးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တွေ့ ခဲ့သေးတာကိုး။ မနက်မှ ဆုံးပြီဆိုတော့ ဒါဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းကောင်း သေတာ မဖြစ်နိုင် ဘူး။

အခုတော့ နောက်မိန်းမနဲ့ . ညွှန် . လို .။ စိန်ခိုကလည်း

အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားပေါ့ကွယ်။ လူတွေများ တစ်သက် တစ်ကမ္ဘာ စားရမယ်ဆို ဘယ်လိုနေကြမလဲ မသိဘူး။ ထို့ . . ယုတ်မာ လိုက်ကြတာ။ သူ့ပစ္စည်းကို ယူ သူ့ကို သတ်။ လောကကြီးက မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်က မသာလာပို့ တာ။ မင်းဘယ်မှာ တည်းသလဲ ”

မောင်မြင့်ဟန်၏ မျက်နှာသည် ညိုပုပ်သွားလေသည် ။ ဒေါ်အိမ်စိုး နောက်ဆုံးမေးသော စကားကိုပင် မကြားတော့ပေ။ သူ၏ ဖခင်ကွယ်လွန်စဉ်က သူသည် ရှစ်နှစ်သားမျှသာရှိသေး၍ မသာဆိုင်းနှင့်ပင် က၊ခဲသေး၏ ။ မိခင် မစောကြည် ကွယ်လွန်သောအခါ ငိုရ ရယ်ရမှန်းသိခဲ့လေ သည် ။ သို့ရာတွင် အသိကြီးတော့ မဟုတ်။ ယခင်နှင့်စာလျှင် တော်တော်သိ လာပြီဟု ဆိုရမည်။ ယခု တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် သူသည် ယခင် ယခင်ကထက် အသိဉာဏ်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည် ။

ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းတွေးမိသော မောင်မြင့်ဟန်သည် မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေလေသည် ။

“ မင်း မပြန်သေးရင် အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား။ မြင့်ကြည်နေကောင်းရဲမဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အခု ရွာသာအေးကို ပြန်မယ် ”

ဒေါ်အိမ်စိုး ထွက်သွားလေသည် ။ မောင်မြင့်ဟန်သည် ချုံကောင်းကောင်း တစ်နေရာကို ဝင်ထိုင်ပြီး သင်္ချိုင်းကလူများ အိမ်ပြန်အောင် စောင့်ရင်း အစအဆုံးမရှိသော တွေးတောမှုကို ပြုရာ လေသည် ။ လေသည် တဟူးဟူးနှင့် တိုက်ခတ်နေ၍ သင်္ချိုင်းတွင်းမှ သစ်ပင်ကြီးများ ပင် တဟဲဟဲ မြည်၍ ယိမ်းထိုးနေကြလေသည် ။ လူမောင်ရယ် . . မင်း

တော့ နေဦးပေါ့ကွာ

သူသည် ထပ်တလဲလဲရေရွတ်ရင်း အဆုံးမရှိ တွေးတောနေလေသတည်း။

အခန်း(၆)

ရွာသာအေးနှင့် သရက်တောရွာသည် မိုင်အစိတ်ခန့် ဝေးပြီး ချောင်းတစ်ခု၊ မြစ်တစ်ခုကြား တွင် ခံနေလေသည်။ သရက်တောရွာမှာ စီးပွားရေးအရ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ ထက်သာပြီး ပညာသည် များ ပေါများသော ရွာဖြစ်သည်။

ပညာသည် ဆိုရာ၌ စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ ကို ပြောသည် မဟုတ်။ လက်မှုပညာသည် များ ပေါများ သည် ကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ လက်သမား၊ ပန်းပဲ ထွန်းကားသော အရပ်ဖြစ် သည်။ ပန်းချီ၊ ပန်းပု ပညာရှင်များ သည် ပုံတူရေးနိုင်၊ ထုနိုင်သကဲ့သို့ ပန်းပဲများ လက်ရာမြောက်ကြ သည် မှာ လုပ်သေနတ်၊ လုပ်ခြောက်လုံးပြူးများကိုပင် လုပ်နိုင်သည် ဟု ကျော်ကြားသော ရွာဖြစ် လေသည်။

ပညာသည် ပေါင်းစုံထွန်းကားရာအရပ်ဖြစ်သော သရက်တောရွာတွင် ပညာမျိုးစုံတတ်သော ဦးပု၏ နာမည်မှာ ထိပ်ဆုံးကရှိလေသည်။

မောင်မြင့်ဟန်သည် ပညာရင်နို့ သောက်စို့ ရန် သရက်တောရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပန်းပဲဆရာကြီးဦးသာအိုက သူ၏ သား မောင်မြင့်ဟန်၏ ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းများကို ပြောပြ ပြီး မိမိသားသဖွယ် စောင့်ရှောက်ရန် မှာ ပစ်ခဲ့သည်။ မောင်မြင့်ဟန်ကလည်း ဦးပုတို့ ဇနီး

မောင်နဲ့ အား သူ့ကိုအောက်ခြေသိမ်းခိုင်းပြီး ဆုံးမကြရန် ပြောကြားထားလေသည်။ ။

ဆရာကြီးဦးပုသည် မောင်မြင့်ဟန်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာကိုပင် အတော်သဘောကျနေလေ သည် ။ မောင်မြင့်ဟန်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ ယောကျ်ားဆို ဒီလောက်တော်ရောပေါ့ဟု ပြောရသော ရုပ်မျိုးမဟုတ်၊ လူမြင်တိုင်း တစ်အောင့်တော့ ငေးကြည့်ရသော ရုပ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ ။

လူဟူသမျှတို့ သည် မိမိတို့ ပါရမီနှင့် မိမိတို့ ရှိကြသည်။ ။ ပစ္စည်းပေါသုက လှချင်၍ ဘာပဲ လုပ်လုပ် အဝတ်တခြား၊ လူတစ်ခြားရှိကြသကဲ့သို့ ပညာရှင်တစ်ဦးမှာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေသူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်ပေသည်။ ။

ဆရာကြီးဦးပုက မောင်မြင့်ဟန်အား ပန်းပဲထုမှ စ၊ခိုင်းလေသည်။ ။ မောင်မြင့်ဟန်၏ ဇွဲနပဲ ကြီးပုံ၊ စကားတစ်ခွန်းမပြောဘဲ အလုပ်ကို မပြီးမချင်းလုပ်သည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ထိုမျှသာမဟုတ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွင် လည်း ကိုယ့်အိမ်သဖွယ် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ရ ဆရာကတော်ကပင် သား . . သားနှင့် ဖြစ်နေရှာသည်။ ။

ဆရာကတော်နှင့် ဆရာပုတို့ ၊ မှာ လည်း သားသမီးတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ရှိသူမဟုတ်ကြ၍ မောင်မြင့်ဟန်အတွက် နေရာကျနေပြန်သည်။ ။ သားချောတစ်ဦးနှင့် အဘွားကြီးမှာ ခင်မင်သူ မိန်းကလေးများ နှင့်တွေ့တိုင်း ချွေးမခေါ်ရသည် မှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ ။

ခြောက်လမျှကာလအတွင်း မောင်မြင့်ဟန်သည် ပညာရေးနှင့်ပတ်သတ်၍ အတော်ခရီး ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ။ ပညာဆိုသည် မှာ လိုလိုချင်ချင်ရှိရင် ရှိသလို တိုးတက်နိုင်ပေရာ အထူးသဖြင့် လက်မှုပညာနှင့် စိတ်ပညာနှ

ငုံမတူရ မောင်မြင့်ဟန်မှာ အများ ထင်ကြသည် ထက်ပင် ခရီးရောက် သွားလေသည် ။

ပန်းပဲမှ တစ်ဖန် ဆရာပုက ပန်းချီနှင့် ပန်းပုကို ဆက်သင်စေသည် ။

ဆရာပုသည် မန္တလေးဆင်း ဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ သရက်တောရွာတွင် အတော်ထင်ရှားသူ ဖြစ်သည် ။ သရက်တောရွာတွင် တစ်ခြားမန္တလေး ဆင်း ပညာသည် များ လည်း ရှိကြသေး၏ ။ သို့ . ရာတွင် ဆရာပုကိုကျော်ပြီး တတ်သူ ရှားလေသည် ။

ဆရာပု၏ တပည့် မောင်မြင့်ဟန်သည် ဆရာကောင်းတပည့် ပန်း ကောင်းပန်ဆိုသလို သရက်တောရွာတွင် အတော်အရေးပေးခံရသူဖြစ် လာသည် ။ ဆရာပုတွင် ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုရှိသည် ဟု အများကပြောကြသ ည် ။ တခြားတွေ့မဟုတ်။ ပညာကို ဆရာစားချန်တတ်သည် ဟု ပြောကြလေ သည် ။

ဆရာပု၏ တပည့်များ စွာကပင် လုပ်ကိုင်စားသောက်လျက်ရှိကြသ ည် ။ သို့ . ရာတွင် ဆရာပု ကဲ့သို့ ထူးချွန်သူမရှိကြပေ။ တစ်ကြောင်းလည်း ရှိပြန်သည် ။ ပညာဆိုသည် မှာ ပါရမီခံရှိမှ ထူးချွန် နိုင်သည် ကို သတိ ထားကြဟန်မတူပေ။

ဥပမာ ဘုရားတည်ရန် ဆရာပုကို ငှားကြသည် ။ ပထမလူကို ဆရာ ပုကောင်းစွာပင် တည် ပေးခဲ့၏ ။ ဒုတိယလူများ လာငှားကြပေသည် ။ ဆရာပု ကောင်းစွာပင်တည်ပေးပြန်သည် ။ သို့ . ရာတွင် ဒုတိယတည် သောဘုရားသည် ပထမတည်သောဘုရားထက် သပ္ပာယ်တော်မူလေ သ ည် ။ တတိယလူက လာ၍ ငှားပြန်၏ ။ ဆရာပု၏ လက်ရာ တတိယဘု ရားမှာ ယခင်နှစ်ဆူထက် များ စွာ သပ္ပာယ်တော်မူပြန်သည် ။

ဆရာပုသည် ဤကဲ့သို့ လက်စွမ်းပြနိုင်သော ပါရမီရှင်တစ်ဦး ဖြစ်

လေသည် ။ သို့ . နှင့် တပည့်များအား ပညာကုန်အောင်မပေး။
ဆရာစားချန်သည် ဟု ပြောကြကုန်သည် ။

မောင်မြင့်ဟန်သည် ပညာတတ်ပြီးမှ ဆရာပု ဘုရားတစ်ဆူတည်ရန်
လက်ခံလေသည် ။ သို့ . ရာတွင် ဆရာပုကောင်းစွာနေမကောင်းသဖြင့်
မောင်မြင့်ဟန်ကပင် အချိန်အတိုင်းပြီးရန် ကြိုးစားရှာလေသည် ။ ဘု
ရားအပြီးတွင် ဆရာပုနှင့် တစ်လက်ရာတည်း မြင်ကြရသောအခါ လူအ
များက သားတပည့်မောင်မြင့်ဟန်ကျတော့မှ ပညာကုန်ပေးနေတယ်ဟု
ပြောဆိုကြလေ သည် ။

အမှန်ပင် မောင်မြင့်ဟန်သည် လက်မှုပညာတွင် ပါရမီအခံရှိသူနှင့်
တူလေသည် ။

တစ်နေ့တွင် မောင်မြင့်ဟန်သည် ပုံတူကားတစ်ခုကို စုတ်ခြယ်နေ
လေသည် ။ ထိုစဉ် . .

“ ဦးလေးပု . . ဦးလေးပု . . ”

ဟု ခေါ်ပြီးဝင်လာသော ကလေးမသုံးဦးကို မောင်မြင့်ဟန်တွေ့ ရ၏
။

တစ်ဦးသောသူကို မောင်မြင့်ဟန်က သရက်တောရွာ ရွာသူကြီးသမီး
မကြေးမှုမှန်း သိလေ သည် ။ တခြားနှစ်ဦးကိုတော့ မသိပေ။

မကြေးမှုကို မောင်မြင့်ဟန်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးပေ
။ မြင်တော့မြင်ဖူး၏ ။ သူကြီးမှာ အလွန်ပစ္စည်းချမ်းသာသူလည်း ဖြစ်သ
ည် ။ သရက်တောရွာတွင် သူကြီးကဲ့သို့ ချမ်းသာသူ မှာ နောက်တစ်ဦး
သာရှိသည် ဟု မောင်မြင့်ဟန် ကြားဖူးလေသည် ။ သို့ . ရာတွင် မည်သူချ
မ်းသာ သည် ၊ မချမ်းသာသည် မှာ သူ့ ကိစ္စမဟုတ်၍ ပညာကိုသာ ဆက်

သင်နေခဲ့၏။ ယခုတော့ ကြုံကြုံက် ၍ မကြေးမှုနှင့် စကားပြောရပေဦးမည်။

“ ဦးလေးပု . . ဘယ်ကိုသွားသလဲ ”

“ မရှိပါဘူး။ ကိစ္စ ကအရေးကြီးလို့ လား ”

“ ကြီးတယ်။ ဦးလေးပုနဲ့ တွေ့ မှ ဖြစ်မယ် ”

ဒီလိုဆိုလည်း ခဏစောင့်ကြပါလား ”

မောင်မြင့်ဟန်သည် သင်ဖြူးခင်းပေးပြီး တစ်နေရာတွင် လုပ်စရာရှိသည် ကို လုပ်နေလေ သည် ။

မကြေးမှုသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ကြေးမှုကဲ့သို့ . ရှုမငြီးစရာတောတွင် ပေါက်သည့် ပန်းသဇင် ဖြစ်၏ ။ မိဘကလည်း ပစ္စည်းချမ်းသာသူဖြစ်ရာ ရွာတွင် ပင် ဟိုသွားဒီသွား ရှိသူမဟုတ်။ ယခုမှ အလွန်အရေးကြီး၍ လာသည် ဟု မောင်မြင့်ဟန်က ထင်နေ၏ ။

မကြေးမှုနှင့် မောင်မြင့်ဟန်မှာ ရွယ်တူပင်ဖြစ်သည် ။ မကြေးမှုက မောင်မြင့်ဟန်ကို ရှေးက သေချာစွာမြင်ဖူးသည် မဟုတ်။ ဆရာပုတွင် သားတပည့်တစ်ဦးရှိသည် ။ ရုပ်ရည်ဖြောင့်သည် ဟု သာမန်မျှသာ ကြားဖူးလေသည် ။

ယခုလူကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ ရသောအခါ မကြေးမှုသည် မောင်မြင့်ဟန်အား မကြာခဏ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ မောင်မြင့်ဟန်ကမူ ဧည့်သည် မိန်းကလေးများကို ဂရုမစိုက်။ သူ့ အလုပ်ကို သာ လုပ်နေလေသည် ။ အတော်ကြာ ဆရာပု၏ ကတော် ရွာတောင်ဘက်မှ ပြန်လာတော့လေ သည် ။

“ ဟော . . မကြေးမှုတို့ ပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေကြသလဲ ”

“ အတော်တောင် ကြာသွားပါပြီ။ ဦးလေးကို တွေ့ ချင်လို့ ”

“ ဪ . . ညည်းဦးလေးက ဘယ်သွားနေမှန်းမသိပါဘူးကွယ်။ ကိစ္စကကော ”

ဆရာကတော်သည် မကြေးမုံတို့နှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

“ ဦးလေးပုဆိုတာ သိပ်ခက်တာပဲ။ အမူ့ ရဲ့ ပုံတူကို ကနေ့ ရမယ် နှုတ်ဖြန်ရမယ်နဲ့ . . သူငယ်ချင်းတွေရောက်တုန်း ပြမလို့ ဥစ္စာ ရပဲမရနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးလေးကို ရန်တွေ့ မလို့ တမင်စောင့် နေတာ ”

မကြေးမုံ ပြောအပြီး ဆရာကတော်သည် တဟားဟားရယ်လိုက်သည် ။

“ ဟုတ်သားပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ နေဦး . . မောင်မြင့်ဟန်ကို ဒေါ်ဒေါ်မေးကြည့်မယ်။ သူ့ များ ကိုင် ခိုင်းလားလို့ ”

ဆရာကတော်သည် ပြောပြောဆိုဆို မောင်မြင့်ဟန်အား လှမ်းမေးလိုက်သည် ။ မောင်မြင့်ဟန်သည် မကြေးမုံ ဘာအတွက်လိုက်လာသည်ကို သိလေသည် ။

“ ဟုတ်တယ်အမေ . . ဒီပုံကိုပြောတာနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်အပြီး သတ်နေတာ။ ပြီးလည်း ပြီးနေပါပြီ ”

မောင်မြင့်ဟန်က ပုံတူကိုလက်တွင် ကိုင်ပြီး ထ လာလေသည် ။

“ အံ့ပါရဲ့တော် . . အစကပြောရင် မကြည့်ရပေဘူးလား ”

သူကြီးသမီးချောက မောင်မြင့်ဟန်ကို ရန်တွေ့ နှုတ်ခမ်းစူပြောလိုက်၏ ။ မောင်မြင့်ဟန်က ပုံတူကားကို ဆရာကတော်ကိုပေးပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေလေသည် ။

မကြေးမုံတို့က ပုံတူကားကြီးကို တစ်မိမိမ့်ကြည့်သလို မောင်မြင့်ဟန်ကလည်း မကြေးမုံကို တစ်မိမိမ့်ကြည့်ရန် အချိန်ရသွား၏။

“ဦးလေးက သူ့ကိုယ်တိုင်မဆွဲပဲ သူများ ပေးထားသလားမှ မသိဘဲ ”

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ညည်းဦးလေးအကြောင်း ညည်းလည်း သိသားပဲ။ အိမ်နေတဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲလား။ ခုတစ်လော ပန်းချီလာအပ်တာကို လက်ခံဆွဲတာက မောင်မြင့်ဟန်။ နာမည်ထိုး တော့ ဆရာပု။ ဒါပေမယ့် မထူးပါဘူး။ သူ့ သားက သူ့ ထက်တောင် လက်စောင်းထက်နေတာနဲ့ ရှေးတုန်းကမှ အိမ်ကိုကပ်သေး။ အခုဆို ဖင်ပူအောင်တောင် မထိုင်ဘူး ”

မကြေးမုံတို့ လူသိုက်သည် ပြောလို့ သာပြောရသည်။ ပုံတူကားကိုဖြင့် သဘောကျနေကြ သည် သာဖြစ်သည်။ မကြေးမုံ၏ သူငယ်ချင်းများက သဘောကျ၍ သူတို့ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကြပြန် သည်။

“ဒီမယ် . . ဒေါ်ဒေါ် ဒီပုံကို အမှုယူသွားမယ်။ ဒါတွေကိုလည်း ဆွဲပေးပါဦး ”

“ထားခဲ့ပါလေ . .။ ညည်းဦးလေးကို ပြောလိုက်ပါ့မယ် ”

မကြေးမုံ၏ သူငယ်ချင်းများက ပုံတူဆွဲသူကို စကားပြောချင်ကြသည်။ သို့ ရာတွင် ရွာခံသူ ကပင် စကားမပြော၍ သူတို့ စကားပြောရမှာ အန်းတန်းတန်းဖြစ်နေကြသည်။ သို့ ရာတွင် ဧည့်သည် မိန်းကလေးများက ပန်းချီဆရာလေးကိုပြောရင် မကောင်းဘူးလားဟု မကြေးမုံကို တိုးတိုးပြောနေကြသည်။ ပြောပြီး သူတို့ ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဟင့်အင်းကွယ် . .။ ညည်းတို့ ဟာညည်းတို့ ပြောကြပါလား ”

မကြေးမုံက ဈေးကိုင်လေသည်။

“ ကဲ . . ကောင်းပြီ။ ဒါလောက်တောင် ဈေးကိုင်တဲ့ ကောင်မ၊ တို့ဟာတို့ ပြောမယ် ”

ဧည့်သည် မိန်းကလေးများက ပန်းချီဆရာလေးကို စကားပြောရန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ သည် ပင် ဖိန်းတိန်းတိန်းဖြစ်သွားကြသည်။ သို့ ရာတွင် ပြောဖြစ်အောင်တော့ ပြောကြ၏။

“ ဒီမယ်ရှင့် . . ကျမတို့ ပုံကို လှလှလေးလုပ်ပေးပါနော်။ ပိုက်ဆံပိုပေးပါမယ် ”

မောင်မြင့်ဟန်က ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးနေ၏။

မကြေးမုံတို့ လူသိုက် ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် အိမ်မှ ထွက်သွားကြလေသည်။ ဆရာကတော် သည် သူ့ သားကို ကြည့်လိုက်၊ မကြေးမုံတို့ လူသိုက်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဆေးလိပ်ကို ဖွာနေလေ သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ‘ ဒီအကောင် မိန်းကလေးတွေတစ်ပြုံကြီးက စကားပြောတာတောင် အိန္ဒြေတစ်ချက်မပျက်ဘူး ’ ဟု သူ့ သားကို အတော်ပင် စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းနေတော့သတည်း။

* * *